

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL

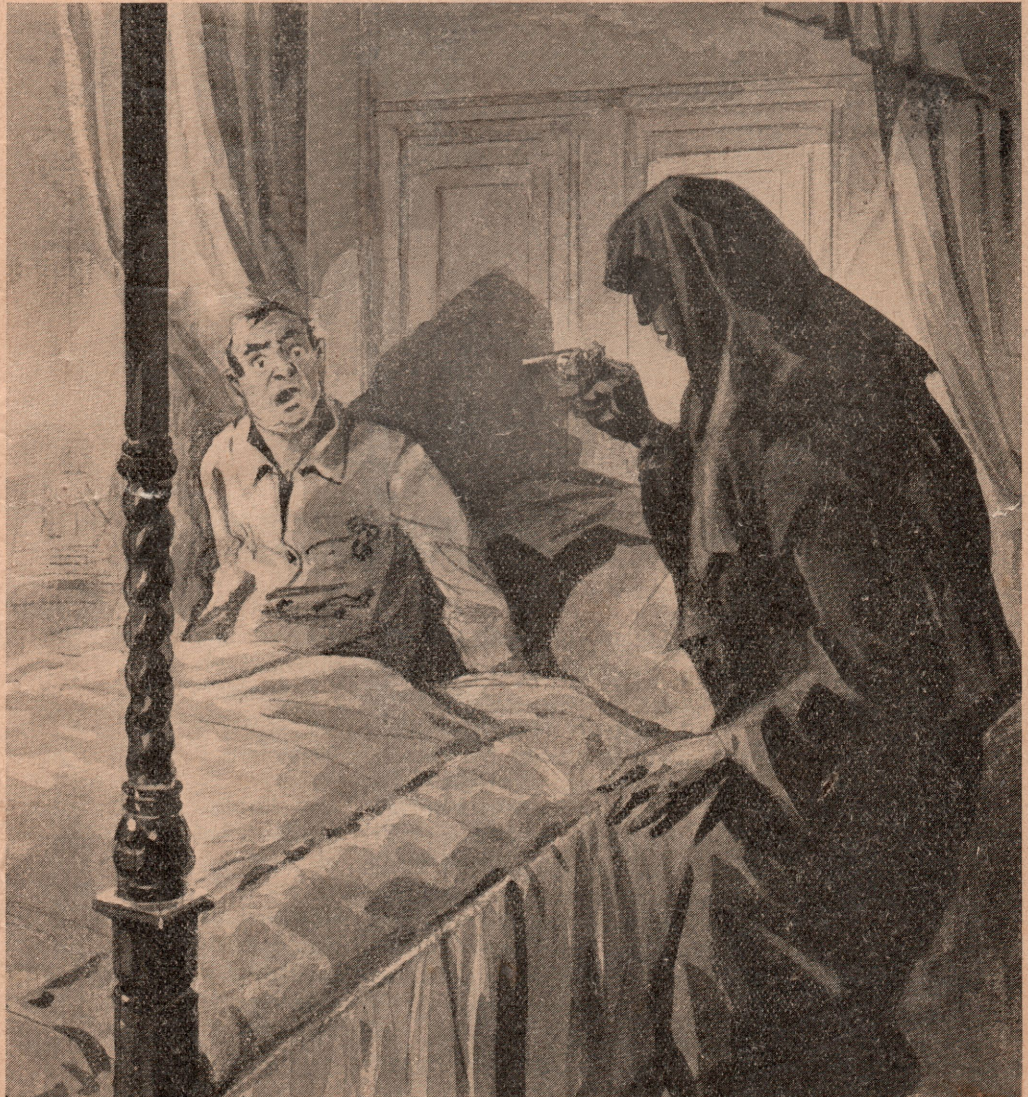

Cord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE MAN MET DE ROODE MANTEL

20 cent

No. 1191

De lugubere gestalte dreigde met een revolver.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.

Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De man met den rooden mantel

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

EEN STEUNPILAAAR DER MAATSCHAPPIJ.

Het was vijf uur in den namiddag van een guren Octoberdag, dat Floherty, de bekende bankier en groot-financier in zijn kamer zat van het groote prachtige kantoorgebouw, dat hij voor eenige jaren in Fleetstreet had laten bouwen.

De kamer vormde een enorm contrast met het weer buiten. Het regende, dat het goot, de kille wind gierde over de daken, en deed de ruiten rinkelen.

De kamer van Floherty daarentegen was van 'n waardige deftigheid, zooals 't een kamer van een zoo rijk en machtig man, als deze kapitalist was, paste. Op den parketvloer lag een dik Turksch tapijt, hetgeen ook wel noodig was om de voetstappen van de employés met hun vulgaire schoenen, onhoorbaar te maken.

In de vier hoeken van het parelgrijs geschil-

derde plafond hingen fraaie electriche kronen, waarvan de melkglazen lampen een zacht licht verspreidden over de mahoniehouten betimmering en de dito meubelen.

Aan het groote dubbele bureau-ministre zat Floherty in hoogst eigen persoon, maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen, dat hij in dit fraaie vertrek al heel slecht paste.

Of het nu kwam door het flikkerende licht van de vlammeende houtblokken in den grooten, open haard of door het schijnsel van de groene kap van zijn bureaulamp, die een eenigszins vale kleur op zijn dik gezicht wierp, is niet te zeggen, maar zooals hij daar zat, kon men zijn uiterlijk met den besten wil ter wereld onmogelijk gunstig noemen.

Dit was eigenlijk nimmer het geval. Hoewel hij groot en vrij zwaar gebouwd was, miste

zijn lichaam dat veerkrachtige, dat alleen in staat is om groote menschen aantrekkelijk te maken. Hij was slap in de knieën en men behoefde geen anatomische kennis te bezitten om direct te zien, dat hij niet de minste lichaamskracht bezat.

Zijn kleeren, hoewel bij den duursten kleermaker van de stad Londen gemaakt, zaten hem als aan het lijf gesmeten en lieten zijn onsmakelijken hangbuik goed uitkomen.

Zijn vette nek ging in ontelbare plooiën in zijn wijden halsboord schuil, terwijl de glazen van een gouden bril tevergeefs trachtten wat glans aan zijn waterige oogen te schenken.

Floherty was blond, beter gezegd, dat was hij in zijn jonge jaren geweest, maar een nog al stormachtige jeugd had hem spoedig van zijn haar beroofd, en het eenige dat hem van dit sieraad was overgebleven, demonstreerde hij in een slordig onderhouden hangsnor, die overigens uitstekend dienst deed om zijn onregelmatige, gele tanden voor een groot deel te bedekken.

Op zijn vest hing een zware gouden horlogeketting en aan zijn rechterhand schitterde een reusachtige diamant.

Ziehier het portret van Floherty, bankier en steunpilaar der maatschappij.

Dat laatste was echter een fictie van den goeden man, want nog nooit had hij één cent geofferd op het altaar der naastenliefde. Nog nimmer had hij zijn welgevulde brandkast geopend voor de armen en misdeelden dezer wereld, terwijl toch niemand beter dan hij kon weten hoe zijn hulp noodig was, daar hij, zelf van zeer eenvoudige afkomst zijnde, vroeger dikwijls genoeg ontbering had moeten lijden en afhankelijk geweest was van de milddadigheid van anderen.

Maar dit alles was hij nu vergeten, hij had het trouwens ook te druk met zijn zaken om zich met dergelijke kleinigheden te bemoeien. Hij had immers zijn vrouw ook schandelijk verwaarloosd, zich zelden om haar bekommerd en haar dood beschouwd als een opluchting, waardoor hij geheel vrij werd om zich na zijn arbeid te vermaken, zooals hij dat wilde, al was dat ook vaak op een wijze, dat beneden critiek was.

Maar al mompelde men dit ook achter zijn rug, niemand die het hem openlijk durfde verwijten. Hij was de rijke beursman, de machtige bankier, voor wien iedereen tot in het stof boog en om wiens gunst men als het ware bedelde.

Floherty was geheel in zijn werk verdiept en hoorde niet hoe de regen tegen de ruiten kletterde. Het deerde hem weinig wat voor weer het was. Zijn kamer was behaaglijk verwarmd

en straks als kantoortijd verstreken was, dan stond zijn electrisch verwarmde limousine te wachten om hem te brengen naar zijn particuliere woning, die zoo mogelijk nog mooier, nog weelderiger ingericht was dan dit vertrek.

Floherty was geen man van fantasie, anders had hij misschien bij zulk weer eens terug gedacht aan de dagen van vroeger, toen hij, dun gekleed, boodschappenlooper was op net zoo'n groot kantoor als hij nu zelf beheerde. Hoe hij dan bibberend van ellende en kou, uren lang in de rij had moeten staan voor het groote New-Yorksche postkantoor om aangeteekende pakketten af te geven.

Dan had hij zich misschien ook herinnerd, dat hij reeds in die dagen plannen koesterde om eens een flinken slag te slaan, die hem uit de ellende zou helpen. Dan zou hij ook misschien gedacht hebben aan den tijd, dat hij, eenmaal een betere betrekking machtig geworden, langzamerhand door kleine speculaties zich er een weinig bovenop had gewerkt, hoe hij meer door geluk dan door wijsheid een betrekking gekregen had als directeur van een filiaal van een groote bank in Australië, waar hij gespeculeerd had op den rug van de bank, hetgeen zeggen wil, dat hij zijn speculatieposten zoodanig had ingeschreven, dat zij bij verlies voor rekening van de bank werden genoteerd, doch bij winst voor zijn privé.

Maar zooals gezegd, Floherty was geen man van fantasie en hij dacht alleen maar aan het oogenblik van heden en aan de groote posten, die hij had uitstaan en hem binnenkort zijn geld vertienvoudigd zouden terugbrengen.

En het was natuurlijk ook ditzelfde gebrek aan verbeelding, dat hem belette na te denken over de gevolgen van zijn transacties ten opzichte van vele kleine luiden, die hij straatarm maakte of wier plannen hij onbarmhartig den bodem insloeg.

Pecunia non olet was zijn zinspreuk. Geld stinkt niet.

Het was vijf uur, toen Floherty, verdiept in financieele berekeningen, daarin werd gestoord door het rinkelen van het telefoontoestel, dat op het groene laken van zijn fraaien lessenaar stond.

Nog met zijn gedachten bij zijn werk, vatte hij den hoorn aan en meldde zich door een kort: hallo!

Maar aanstonds werd de uitdrukking op zijn gelaat anders. Plotseling was hij een en al aandacht.

— Hallo, met Floherty, met wien spreek ik? Met Lord Aberdeen?

— — — — —

— Ja zeker Mylord, ik ben tot zes uur hier, u kunt tot dien tijd over mij beschikken.

— Ach zoo, kunt u niet voor vanavond negen uur, dat is jammer.

— Zoo Mylord, is er haast bij de zaak? Nu weet u wat, komt u dan vanavond aan mijn privé-adres, Brompton Road 19.

— Neen, volstrekt niet, u dérängeert niet. Ik ben toch altijd laat op en ga vanavond ook niet uit.

— Afgesproken, Mylord. Tot vanavond dan. Floherty legde den hoorn op den haak en dacht een oogenblik na, vóór hij weer met zijn arbeid doorging.

— Hè, wat zou Lord Aberdeen van mij wenschen? Het is algemeen bekend, dat hij enorm rijk is, maar ik heb nooit gehoord, dat hij zich voor zaken interesseerde, — mompelde hij, — enfin we zullen maar afwachten wat hij mij te vertellen heeft.

Het volgende oogenblik was hij weer in zijn werk verdiept en dacht hij aan het zooveen plaats gehad hebbende telefoongesprek volstrekt niet meer.

Tot bij zessen werkte hij door. Het laatste uur was vrij vermoeiend, want een legertje employés riep zijn aandacht in voor allerlei aangelegenheden.

Nu eens had hij een telegram te parafeeren, dan weer brieven te teekenen, nu eens moest hij decisies nemen betreffende gewichtige zaken, terwijl dikwijls gelijktijdig de telefoon hem riep voor kwesties, die niet minder belangrijk waren.

Maar hoe meer de groote wijzer van de klok in de hoek de 12 en de kleine de 6 naderde, hoe minder dringend zijn advies werd ingeroepen, tot eindelijk de rust wederkeerde in het fraaie vertrek.

Floherty nam nu zijn huistelefoon en vroeg naar zijn secretaris Miles. Deze Miles was een type, dat men niet licht zou vergeten. Hij was tamelijk slank en goed gebouwd, ook maakte hij wat zijn kleeding betreft een veel beteren indruk dan zijn chef, maar wat gelaatsuitdrukking betrof, moest hij het tegen hem afleggen. De gunstige indruk, dien men van hem kreeg, zoolang men hem op den rug keek, verdween onmiddellijk zoodra hij zich omwendde.

Zijn gezicht was leelijk, tot het afstootelijke toe. Hij had een kleinen zadelneus, zijn mond was veel te groot en zijn lippen veel te dun. Het sluike touwkleurige haar hing hem laag op het voorhoofd en zijn groote ooren stonden wijd uit. Toch zou dit alles niet in staat geweest zijn een zoo ongunstige meening over hem te vestigen, indien zijn kleine gemeene oogjes niet zoo dicht bijeen hadden gestaan en er niet

zoo'n geslepen uitdrukking in gelegen had.

Hoe de menschen over hem dachten, hiervan trok hij zich echter weinig aan; hij stond in den gunst van zijn patroon en dat was hem volkomen voldoende. Hij gevoelde zich diens vertrouweling en hij wist dan ook van een menigte zaken af, door zijn chef op touw gezet en waarin hij de behulpzame hand geboden had, die eigenlijk het daglicht niet konden zien.

Deze wetenschap, die met den dag grooter werd, had zijn positie niet onaanzienlijk versterkt.

— Miles, ik ga naar huis, — aldus sprak hij zijn secretaris aan, toen deze zijn bureau genaderd was, — ik eet vanavond thuis en neem daarna onmiddellijk mijn kopermijn-plannen in studie, zoodra je vrij bent, verwacht ik je bij me.

— Heel goed, mijnheer, u kunt op me rekenen.

— Kijk eens even of mijn wagen al voor staat?

Miles ging naar het venster, schoof de dikke bruine gordijnen een weinig op zij en tuurde in de duisternis.

— Jawel, mijnheer Floherty, uw auto staat voor.

— Uitstekend, Miles, tot vanavond dan.

Miles boog voor zijn patroon, die opstond en het vertrek verliet. Hij deed de deur achter hem dicht.

Floherty stak de corridor, die in een zee van licht baadde, over, voorafgegaan door den portier, die de deur van zijn kleedkamer voor hem opende. Een minuut later kwam hij weer te voorschijn in zijn kostbare pels gehuld en een hoogen hoed op het hoofd.

Miles, die in de kamer van zijn chef was achtergebleven, hoorde den motor aanzetten en kon nog juist door een kier der gordijnen zien, hoe de wagen het hek uitreed.

Toen zette hij zich op den stoel, dien zijn chef zoo juist verlaten had en begon de papieren, die op diens lessenaar lagen, aan een onderzoek te onderwerpen. Het scheen echter, dat hij hieruit niet veel wijzer werd, want met een half gesmoorden uitroep van ongeduld schoof hij ze weer van zich af en probeerde of hij een lade kon openen. Deze waren echter alle gesloten, hetgeen hij ook wel scheen verwacht te hebben. Nogmaals liet hij zijn oogen over het groene laken van den lessenaar gaan, zelfs strekte hij zijn onderzoek zover uit, dat hij het bovenste blad van de vloeimap, die voor hem lag, nauwkeurig nakeek om te zien of hij daarop ook in spiegelschrift iets kon ontdekken, dat hem interesseerde. Maar ook hier had hij geen succes.

Toen bleef Miles eenige oogenblikken onbe-

weeglijk zitten en staarde somber voor zich uit. Hij zat in moeilijkheden, financieele moeilijkheden.

Weliswaar genoot hij een vorstelijk salaris, terwijl hij ook op een groot tantième kon rekenen, nog gezweven van de vele voordeeltjes waarvan zijn chef hem liet profiteeren, maar toch zat hij thans in nood. Hij had de domheid begaan een speculatie op touw te zetten, die regelrecht tegen de speculatie van zijn chef inging, deze had natuurlijk het bij het rechte eind gehad, met het onvermijdelijk gevolg, dat Miles verloren had.

Nu trachtte hij wat van de plannen van Floherty te weten te komen, teneinde te trachten zijn verliezen nog goed te maken. Maar de tijd drong; den volgenden ochtend had hij minstens drieduizend pond noodig. Had hij die niet, dan was hij een verloren man.

Zoozeer schrikte dit denkbeeld hem af, dat hij er op dat oogenblik zelfs niet tegen op zou hebben gezien een misdaad te begaan, een diefstal, desnoods een moord, indien die tenminste zóó zou kunnen worden bedreven, dat hij geld kreeg en hij buiten het bereik der wet bleef.

In deze kamer echter was niets te vinden, dat hem in dit geval van dienst kon zijn, zoodat hij het electriche licht uitdraaide en zich weer naar zijn kamer, die aan die van zijn chef grensde, begaf.

Hij maakte het werk, waaraan hij bezig was, toen zijn patroon hem riep, af, deed de ronde door de lokalen van het personeel en ging toen heen, om op zijn vrijgezellen kamers zijn middagmaal te gaan gebruiken.

Het was kwart voor zeven, toen hij zich aan tafel zette, maar hij was spoedig gereed, want het eten smaakte hem niet; hij was onrustig en kon zich naar mate de uren verstreken, zijn zorgen en moeilijkheden maar niet uit 't hoofd zetten.

Floherty, die op dat uur eveneens aan tafel zat, liet zich zijn maal beter smaken. Wel is waar had ook hij zijn zorgen, maar deze waren van aangenamer aard, daar hij zich alleen behoefde te bepalen tot het uitdenken van nieuwe middelen om geld te verdienen, niet omdat zijn brandkast leeg was, doch om deze nog meer te vullen.

Doch wat eetlust betreft moest Floherty het toch nog afleggen bij Lord William Aberdeen, die den bankier even voor sluitingstijd op zijn kantoor had opgebeld om hem mede te deelen, dat hij hem dien avond in zijn woning zou komen opzoeken, teneinde hem over een belangrijke financieele kwestie te spreken.

Lord William Aberdeen dineerde dien middag niet thuis. Hij zat met zijn vriend en mede-

werker, Charles Brand, aan een der tafeltjes in de eetzaal van de Windsor-Club, waarvan hij vice-president was.

Hij was van slanken lichaamsbouw, welke onder zijn onberispelijke avondkleeding, bestaande uit een rokcostuum van de elegantste snit, voortreffelijk uitkwam. Op het wit zijden overhemd schitterde een fraaie diamant, zijn eenig sieraad. Hij was met zijn vriend in een levendig gesprek gewikkeld, dat te oordeelen naar de uitdrukking op zijn fraai besneden gelaat, niet van onaangename aard was, want zijn donker grijze oogen schitterden soms met een eigenaardigen metaalglans en telkens, wanneer hij zich voorover boog, om iets naar het scheen, met nadruk te beweren, schoot zijn vriend in een lach, die ook Mylord nu en dan deed glimlachen.

Tusschen hun beider uiterlijk was verschil.

Brand was niet slank, doch eerder klein te noemen met lichte neiging naar corpulentie; hij was blond, had een prettig open, jongensachtig gelaat, een niet al te grooten neus en eeuwig lachende oogen. Ook was hij zeer knap, al was hij dan ook het tegenovergestelde van zijn vriend.

Wanneer men het gesprek, dat beide heeren voerden, had kunnen opvangen, zou men zeer zeker niet gelachen hebben, doch stom van verbazing zijn geweest.

Het was dan ook niet voor andere ooren bestemd, maar aangezien de zaal geheel verlaten was en alleen een paar kellners nu en dan geruischloos heen en weer liepen, behoefden zij niet bevreesd te zijn, dat men hen zou afluisteren.

— En hoe laat zei je, dat je bij hem zou komen? vroeg Brand.

— Vanavond om een uur of negen.

— Nu, dan mogen we wel voort maken, het is nu al over zeven.

— Wel neen, dan heb ik toch nog plenty tijd.

— Maar Edward, je wilt toch zeker eerst nog naar huis om je te vermommen.

— Neen, dat hoeft niet, ik heb mijn vermoming al bij me.

— Bij je? vroeg Brand verwonderd.

— Ja, kijk baar.

En nu haalde Lord Aberdeen, na eerst voorzichtig om zich heen te hebben gekeken, teneinde te zien of hij niet bespied werd, een paar roode juchtlederen muilen uit zijn zak, benevens een rood lapje en een rood fluweelen masker.

— Is dat alles? vroeg Brand.

— Ja Charles, dat is alles, het is niet veel, maar toch meer dan genoeg. Ik heb vanavond een reusachtig lichtzinnige bui en ben van plan mezelf eens te overtreffen. Niet alleen dat ik

aan deze weinige zaken genoeg heb, maar ik ben van plan onzen goeden vriend vanavond drie bezoeken te brengen. Gedurende het eerste wil ik me er toe bepalen hem eens een stevigen schrik op het lijf te jagen en te zeggen, dat ik nog twee keer terug kom, terwijl ik er op reken, dat hij de derde maal zóó veel voor mij klaar heeft liggen, dat ik tevreden kan heengaan.

— Maar Edward, nu geloof ik toch, dat je de grap wel wat ver drijft. Dat breng je nooit tot een goed einde, vooral niet, nu je de beschikking niet hebt over onzen goeden James, die ons al zoo vaak bij dergelijke gelegenheden onschatbare diensten heeft bewezen.

— Kom, Charles, niet zoo somber. Laat mij maar begaan. Ik denk, dat ik het vanavond best zonder James af kan, als ik tenminste op jouw onwaardeerbaren steun mag rekenen.

— Dat spreekt van zelf. Maar als ik vanavond als chauffeur moet optreden, zal ik je van niet veel nut kunnen zijn.

— Nu vergis je je, Charles, als je doet wat ik je vraag, dan zal je me van heel veel nut zijn zelfs.

— Ik ben erg benieuwd te hooren, hoe je de zaak zult inpikken, Edward, maar zóó te zien lijkt ze me vrij riskant.

— Zonder risico is er ook geen aardigheid aan!

Beiden lachten eens vroolijk en zwegen verder, daar een kellner het dessert kwam opdienen.

Een kwartier later hadden de heeren hun maaltijd beëindigd, waarna Brand opstond en zich verwijderde, zoodat Lord Aberdeen alleen achterbleef.

Deze begaf zich naar de leeszaal, en verdiepte zich weldra in de avondbladen, waarvan hij er een stapeltje naast zich neerlei.

Tot goed begrip van hetgeen volgen gaat, dient men te weten wie Lord Aberdeen eigenlijk was.

Dit wisten slechts twee menschen, namelijk zijn vriend, die hem zooveen verlaten had en zijn chauffeur, een reus van een kerel met een hart van goud.

Weliswaar wisten vele menschen, dat Lord William Aberdeen, die een fraai huis in Cromwellstreet bewoonde, een zeer liefdadig, hoewel eenigszins zonderling man was, aan wien menige instelling van liefdadigheid zooals kindertehuizen, hospitalen, vondelinggestichten en dergelijke, zeer veel te danken hadden, maar niemand, behalve de twee genoemde personen

wist, dat hij en John Raffles, de Gentleman-Inbreker, één en dezelfde persoon waren. Zijn hoedanigheid als Lord en lid van het Hoogerhuis waren voor hem een prachtige dekmantel, waarachter hij reeds sinds vele jaren zijn waren aard verborgen had weten te houden. Wél was hij een paar malen in handen van de politie gevallen, wanneer hij er op uit getrokken was om, zooals hij het noemde, een of anderen rijkraad, die naar zijn zin, te veel geld verzamelde, zonder daarvan een behoorlijk deel af te staan aan zijn minder bedeelde evenmenschen, te aderlaten, maar steeds was hij, gesteund door zijn trouwe helpers, op handige wijze ontkomen, zoodat zijn identiteit nog steeds een geheim was, hetgeen hem dan ook den bijnaam had deelachtig doen worden van: De Groote Onbekende.

Behalve Lord William Aberdeen, was hij ook soms Graaf Palmhurst, of Lord Edward Lister, of Lord Chesterfield, al naar de omstandigheden dit noodig maakten.

Met dit alles voor oogen zal het den lezer niet verbazen, dat Lord Aberdeen zoo'n eigenaardig gesprek had gehouden met zijn vriend. De zaak was, dat Mylord zijn oogen had laten vallen op den schatrijken beursmagnaat Floherty, die wél van het leven wist te genieten, maar totaal vergat, dat er menschen bestonden, die eenige aanspraak op liefdadigheid konden doen gelden. Hij had Charles te kennen gegeven, dat hij den man eens op gevoelige wijze aan zijn plichten zou herinneren en hem een flink bedrag aan geld zou afnemen, niet alleen voldoende voor het heden, maar tevens voor het verleden en de toekomst.

Gewoonlijk bereidde Raffles zijn plannen zorgvuldig voor, maar daar hij heden niet op de medewerking kon rekenen van zijn chauffeur, die op het oogenblik in het ziekenhuis lag, herstellende van een hevigen griepaanval, had hij het in zijn hoofd gehaald er dan maar alleen op uit te trekken, zooals hij vroeger, toen hij Charles Brand nog niet kende, wel meer gedaan had.

Daar hij zelfs tot in de uitoefening van zijn zonderling handwerk een waar sportman was, had hij Floherty zijn bezoek tevoren aangekondigd, al had hij er ook niet aan toegevoegd wat zijn plannen waren.

De onzekerheid omtrent den uitslag was hem thans een aansporing te meer om al zijn handigheid ten toon te spreiden. En dat hij handig was, zal in de volgende regels blijken.

HOOFDSTUK II

DE EERSTE VISITE.

Het was half acht, toen Floherty, nog met vette lippen van zijn genoten middagmaal, zich in de bibliotheek van zijn huis in Brompton Road aan zijn lessenaar zette.

Hij deed eenige laden open, waaruit hij een paar bundels papieren te voorschijn haalde en ging vervolgens naar den wand, naast den schoorsteen en drukte daar op een verborgen knop. Een paneel schoof terzijde en nu werd de deur van een kleine, maar zeer solide brandkast zichtbaar, welke hij ontsloot.

Hij nam eenige in zwart marokko gebonden boeken van een der planken, deed vervolgens de deur der kast dicht en liet het paneel weer werken.

Niemand dan hij en de fabrikant, een Hollandsche firma, die had moeten zweren, zijn geheim niet te zullen verraden, wisten van het bestaan dezer brandkast af.

Thans toog hij aan het werk, sloeg de boeken open en begon notities te maken. Binnen eenige minuten was hij in zijn paperassen verdiept.

Hij zal zoowat een half uurtje bezig geweest zijn, toen zijn secretaris aanbelde en door een der bedienden werd opengedaan en aangeendiend.

Floherty schoof een stoel bij zijn lessenaar en spoedig waren beide mannen in allerlei berekeningen verdiept.

Voor een ingewijde was het niet moeilijk te zien, dat alle initiatief van Floherty uitging. Zijn secretaris diende hem alleen om alle mogelijke tegenwerpingen te maken, waaraan hij de bruikbaarheid van zijn plannen kon toetsen. Maar diens tegenwoordigheid had nog een ander doel.

Floherty was bang. Floherty was een lafaard.

Ten deele was dit niet zijn schuld. Hoewel zwaar gebouwd, miste hij lichaamskracht. Spieren bezat hij niet, terwijl hij bovendien uiterst zwak op zijn beenen stond. Hoewel hij er zich wel degelijk voor gewacht had dit aan iemand mee te deelen, was het algemeen bekend en iedereen wist dan ook, dat hij er een heelen staf bedienden op nahield, zoowel mannelijke als vrouwelijke, die hem niet alleen moesten bedienen en het groote huis schoon houden, maar tevens de rol van een soort lijf-

wacht vervulde, zonder dit nochtans te weten.

Had Floherty een zuiver geweten gehad, waarschijnlijk was zijn angst dan heel wat minder geweest, maar hij deed vele vieze zaakjes en steeds was hij er op bedacht dat men hem eens een gevoelige les zou willen geven. Een en ander was ook de reden geweest, dat hij, behalve de geheime brandkast in deze bibliotheekkamer, een kleinere van hetzelfde maaksel had laten aanbrengen in zijn slaapvertrek, waar hij eveneens waardevolle papieren, constanten en soms ook eenige kostbare sieraden bewaarde.

Reeds hadden de beide mannen een uur samen gewerkt, toen het Floherty inviel, dat thans elk oogenblik Lord Aberdeen zich zou kunnen laten aanmelden. Daar hij niet wist van welken aard het gesprek zou zijn, dat zijn bezoeker met hem wenschte te voeren, oordeelde hij het beter zijn secretaris weg te zenden.

Deze, die reeds een paar malen van plan was geweest zijn patroon in kennis te stellen van de ernstige zorgen, die hem kwelden, in de hoop, dat hij uit den nood zou worden geholpen, keek eenigszins op zijn neus, toen Floherty hem beduidde, dat hij thans wel kon gaan. Hij pakte zijn papieren bijeen en zette zijn stoel weg, maar het ging alles even langzaam, daar hij hoopte, dat hij nog gelegenheid zou krijgen om over zijn zaken te spreken. Maar Floherty scheen in eens haast te hebben en duwde hem als het ware de deur uit.

Hij stond in de gang zijn jas aan te trekken, het hoofd vol zorgen, toen Floherty het hoofd om den hoek stak en hem terugriep.

De bankier had plotseling er aan gedacht, dat zijn kamerdienaer, die voor zijn persoonlijke zorg bestemd was, dien middag vrijaf had gevraagd, daar een familielid van hem overleden was, zoodat hij dus dien nacht alleen op de tweede verdieping, waar zijn slaapkamer gelegen was, zou moeten doorbrengen.

— Miles, ik zou je willen verzoeken vannacht bij me te blijven logeeren. De kamer van Simmons is leeg, daar hij vanmiddag naar huis is gegaan en pas overmorgen terug komt. Ik heb het land er aan alleen te blijven en als je geen ander doel hebt, blijf dan vannacht en

morgen nacht hier in huis slapen. We hebben vanavond genoeg gewerkt, dus ga je wat ontspannen, maar kom tegen een uur of twaalf terug. Wil je mij dien dienst bewijzen?

Miles, die elke gelegenheid aangreep, waarmede hij kans zou hebben over zijn aangelegenheden te spreken, stemde grif toe en ging het huis uit.

Floherty wachtte tot hij de straatdeur in het slot hoorde vallen en ging toen naar zijn kamer terug, waar hij zich spoedig weer in zijn werk verdiepte.

Hij maakte aantekeningen, vergeleek cijfers met notities in de boeken, rangschikte de papieren, kortom was zóó ijverig bezig, dat hij geen oogen of ooren had om te letten op zijn omgeving.

Nadat hij aldus ongeveer een half uur bezig was geweest, hief hij het hoofd op, hij kon niet verder; zijn plannen stonden hem nu duidelijk voor den geest, maar er waren nog een paar punten, waaromtrent hij geen zekerheid had en waarover hij zijn secretaris wilde raadplegen.

Nu hij zoo plotseling van zijn werk werd afgeleid, viel hem de stilte in huis op. De dubbele vensters lieten geen geluid van de straat door en in huis was het zoo stil als het in een Londensch huis, dat in een niet al te drukke omgeving is gelegen, maar kan zijn.

En stilte was nu juist niet iets, waar Floherty op gesteld was. Dan voelde hij zich te veel alleen met zijn geweten en dat vond hij geen aangenaam gezelschap. Het begon in zoo'n opvallende stilte wel eens te spreken, luider en nadrukkelijker dan hem lief was.

Op dat oogenblik sloeg de klok negen en Floherty bedacht op eens, dat thans wel gauw Lord Aberdeen zou verschijnen en een einde maken aan de stilte, waaraan hij zoo zeer het land had. Hij ging naar een groote muurkast, haalde daar een paar mappen uit en begon die door de bladeren. Zooals gezegd was Floherty een man van weinig verbeelding, van lezen hield hij niet en hij wist zich met niets anders dan zaken bezig te houden.

Intusschen verstreken de minuten, zonder dat zich zijn bezoeker aanmeldde. De bankier werd eenigszins onrustig, schoof op zijn stoel heen en weer en had de grootste moeite zijn gedachten te bepalen bij de zaken, die vóór hem lagen. Ook de stilte rondom hem begon hem weer te hinderen en hij haalde zich allerlei akelige histories van diefstallen en moorden in het hoofd, totdat hij op het laatst zóó angstig werd, dat hij niet meer durfde opzien.

Op een zeker oogenblik echter, zonder dat eenig geluid hem daartoe aanleiding gaf, richtte hij het hoofd op en keek de kamer rond.

Hij uitte een gesmoorden kreet, want vóór hem, op ongeveer zes pas afstand, stond een zwijgende gestalte.

Zelfs in gedachten had hij zich zoo iets verschrikkelijks en dreigends als van deze figuur uitging, niet kunnen voorstellen.

De gestalte was die van een man, dat scheen hem boven allen twijfel verheven. Hij stond daar stil en dreigend met een revolver in de rechterhand. Maar het verschrikkelijkste van alles was zijn voorkomen. De gestalte was geheel in het rood gekleed. Van den hals tot de knieën was hij gewikkeld in een soort rooden mantel. De beenen staken in zwarte kousen of sokken met roode schoenen aan de voeten. Voor het gelaat had hij een rood masker, waarin, achter de oogaten, een paar grijze oogen onheilspellend schitterden. Ook het hoofddekseel, bestaande uit een in elkaar gedraaiden lap, was rood.

Floherty zat eenige seconden deze roode gedaante aan te zien. Hij was vreeselijk geschrokken en verwonderde zich er later over, dat hij niet op hetzelfde oogenblik flauw was gevallen. Toen trachtte hij te spreken of te schreeuwen, maar geen geluid kwam over zijn droge lippen, die hij tevergeefs trachtte te bevochtigen.

Nogmaals trachtte hij te spreken.

— Wie.... wie....

— Zwijg, sprak de gedaante met een holle stem, — spreek geen woord, of.... en dreigend hief zij de revolver op.

Floherty sloot den mond, terwijl zijns ondanks zijn tanden begonnen te klapperen.

Thans nam de indringer het woord.

— Wie ik ben, wilt ge weten. Welnu luister. Ik ben John Raffles.

Floherty slikte de prop in zijn keel met groote moeite door en snakte naar adem.

— Raffles?! De inbreker.... de dief....

De roode gedaante liet een kort lachje hooren.

— Ja, John Raffles, de inbreker en dief! Bekend om zijn stoutmoedige daden en gezocht door de politie reeds sedert jaren. Maar zoo groot zijn zijn diefstallen niet geweest of zij zijn overtroffen door de schurkenstreken van Arthur Floherty, bankier, gevierd en fortuinlijk beursman en.... dief.

— Dief? riep Floherty uit.

Dreigend kwam de roode gestalte een paar passen naderbij.

— Ik waarschuw je, waarde vriend, geen woord meer of....

En wederom dreigde de revolver.

Floherty deinsde achteruit en hief onwillekeurig de handen boven het hoofd.

Het was geen hartverheffend gezicht dezen

zwaar gebouwden man te zien beven als een juffershondje.

— Juist, zoo is het goed, hernam de geheimzinnige man, — nu begrijpen we elkaar.

— Wat wenscht ge van mij? waagde Floherty te vragen.

— Dat zal ik u aanstonds zeggen....

— Hoeveel verlangt ge?

— Ho, ho, waarde vried, niet zoo haastig. Denk niet, dat je zoo gemakkelijk van me afkomt. Ik laat me niet afkopen. Ik zal nemen wat en hoeveel me goeddukt. Laat ik je vooraf vertellen, dat ik niet van plan ben dat geld voor me zelf te houden. Ik heb geld genoeg, maar jij hebt geld te veel. Nooit gedacht aan het feit, dat er hospitalen en weeshuizen zijn, die op de openbare liefdadigheid aangewezen zijn, hé? Geen tijd voor, niet waar? Neen, dat kan ik me voorstellen. Maar nu zullen we den tijd er eens voor nemen.

Voor ik verder ga, wil ik je echter eerst even zeggen, dat ik goed van je doen en laten op de hoogte ben. Ik ga niet over één nacht ijs. Je zit hier alleen in je kamer en het personeel zit beneden in het sousterrain. Mijn revolver gaat heel gemakkelijk af en ik kan een vliep op twintig pas afstand raken. Vóór er hulp zou zijn gekomen, was ik al lang weg en wat zou het dan nog geven. Doode menschen worden er niet levend door.

Floherty huiverde of hij het koud had, maar het volgende oogenblik brak het zweet hem uit. Hij zag zich in zijn verbeelding al dood op den vloer liggen.

— Zeg.... zeg me wat ik doen moet.... bracht hij er hakkelend uit.

— Stil, zeg ik, geen woord.... Hulp is dus van buiten niet te verwachten. Miles je secretaris is zoeven weggegaan en komt niet terug vóór twaalf uur, daar je hem dit zelf bevolen hebt. Trouwens wanneer hij nog hier geweest was, zou het geen beletsel voor me geweest zijn, want de dienaar is al even groote boef als de meester....

Wederom wilde Floherty spreken, maar een dreigende beweging van de revolver weerhield hem daarvan.

— Zooals gezegd, ben ik dus hier gekomen om wat geld te halen, teneinde dit voor liefdadige doeleinden te besteden, maar daar ik vrees, dat er op het oogenblik niet op mijn komst gerekend is, zal ik nog eens terugkomen, vertrouwend dat er dan iets, wat de moeite waard is, voor mij gereed zal liggen.

Floherty ademde een weinig op. Het gevaar scheen minder dreigend. Die man, die zich Raffles genoemd had, zou hem dus vanavond niet bestellen. Hij zou terugkomen en met het oog op zijn stoutmoedige daden, die hij al zoo

vaak bedreven had, achtte hij er hem volkomen toe in staat. Maar dan zou hij toch toonen hem te slim af te zijn. Hij zou zijn maatregelen weten te nemen, opdat hij in handen van de politie zou vallen. Dan was de wereld van een gevaarlijk individu bevrijd.

Het was alsof Raffles de gedachten van den man had gelezen. Hij liet wederom een kort sarcastisch lachje hooren, dat Floherty onwillekeurig deed inkrimpen.

— Denk niet, dat je me kunt vangen of laten vangen, beste vriend, vergeet niet met wien je te doen hebt. Als ik je een raad mag geven, schik je dan naar mijn wensch, tenzij je levensmoe mocht zijn; maar ik meen te weten, dat dit nog niet het geval is. Maar nu, luister. Zooals ik gezegd heb, kom ik terug, niet één maar twee keer. Als je denkt de politie te moeten waarschuwen of andere maatregelen te nemen, ga je gang, maar denk er aan, hoe meer last je me veroorzaakt, hoe meer ik van je zal eischen. En nu ga ik heen. Wanneer ik terugkomt, weet ik nog niet. Het kan lang duren, maar misschien slechts heel kort.... halo, wat is dat?

Op dat oogenblik ging de bel van de straatdeur over.

Hoewel dit onverwachte geluid Floherty een oogenblik op zijn beenen deed trillen, begreep hij onmiddellijk, dat thans van een zijde, waarop hij niet gerekend had, hulp kwam opdagen. Hij had echter buiten den waard gerekend.

Raffles was in twee sprongen bij hem en drukte hem den loop van de revolver tegen het voorhoofd.

— Geen woord of je bent een kind des doods, siste hij.

Floherty bewoog zich niet, hij dorst zelfs niet met de oogen te knippen.

Voetstappen in de gang deden hooren, dat een der bedienden de deur voor den laten bezoeker ging openen. Floherty twijfelde er geen oogenblik aan wie het kon zijn. Natuurlijk was het Lord Aberdeen, die, zich een weinig verlaat had.

Raffles echter wist beter. Maar ook hij verkeerde in het onzekere omtrent den bezoeker.

Hij ging een paar stappen achteruit en sprak Floherty aan.

— Denk er om, dat ik geen genade ken, wanneer je me verraadt.

Er werd stemmen in de gang gehoord en enkele oogenblikken later werd er aan de deur geklopt.

— Zeg, dat men binnen kan komen, fluisterde Raffles en verdween in de duisternis van de andere kamer.

Miles trad binnen. Hij was in een naburig café de bladen gaan lezen, maar hij had zijn aandacht niet bij zijn lectuur kunnen bepalen

en besloot daarom maar naar zijn patroon te gaan, om te zien of hij nog wat met hem kon werken en daardoor een gelegenheid kon vinden over zijn eigen belangen te spreken.

Onmiddellijk zag hij, dat er iets gaande was. Toen hij binnentrad, zat Floherty hulpeloos als een kind, bleek als een doode met wijd open gesperde oogen van schrik op zijn stoel achter den lessenaar.

Miles sloot de deur.

— Wat scheelt u, mijnheer Floherty? Bent u ziek? Wil ik den dokter halen?

— Er wordt hier niemand gehaald!

Miles kromp in elkaar, want omziende naar de plek vanwaar deze woorden klonken, keek hij regelrecht in de oogen van Raffles, die achter het roode masker onheilspellend glinsterden.

— Zoo, daar hebben we ze nu alle twee, de helden, spotte Raffles — geen woord jullie alle twee, of je laatste uur heeft geslagen.

Hij hief wederom dreigend zijn revolver op, hetgeen zijn uitwerking niet miste.

— Luister naar wat ik je zeggen zal. Ik stond op het punt te vertrekken, nadat ik je meester medegedeeld had waarvoor ik gekomen was. Ik was van plan te gaan, zoo als ik gekomen was, maar nu moet ik het eenigszins anders doen, omdat jullie met z'n tweeën zijt. Ga zitten daàr!

Deze woorden richtte hij tot Miles, die zich haastte plaats te nemen op den stoel, die door Raffles werd aangewezen.

Deze haalde een paar stalen boeien uit zijn zak en naderde den secretaris, die thans even bleek was als zijn meester. In een paar tellen was hij geboeid.

— Zoo, zei Raffles, terwijl hij onwillekeurig lachen moest om het angstige gezicht van Miles, — zoo, dat is voldoende. Nu ga ik heen. Ge hoeft me niet uit te laten, want ik weet den weg. Ik heb het venster van de achterkamer, waardoor ik binnen gekomen ben, open gelaten, dus dat is in een paar minuten gedaan. Jullie zult natuurlijk om hulp gaan schreeuwen, dat is heel begrijpelijk, maar doe dat niet te vroeg, want dan gaat mijn revolver af en sta ik nergens voor in. Het is maar het beste me stilletjes te laten vertrekken, want, aangezien ik toch terug kom, is er nog gelegenheid

genoeg om me te arresteren.

Dit denkbeeld scheen Raffles hoogelijk te amuseeren, want wederom liet hij dat korte lachje hooren, dat de beide mannen dreigend in de ooren klonk.

— Let nu op, ging hij voort, — ik ga het venster uit en als ik in den tuin ben, zal ik een steentje tegen de ruiten gooien, schreeuw dan maar zoolang en zoo hard als jullie longen het toelaten, maar geen oogenblik eerder. Het zou me natuurlijk niet de minste moeite kosten jullie beiden een prop in den mond te duwen, maar ik vind dat een vreeselijk onsmakelijke en ordinaire gewoonte. Daarom doe ik het dan ook niet.

Hij ging naar den wand bij de deur, draaide den schakelaar om en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

Nog vóór de beide mannen van hun verbazing bekomen waren, hoorden zij een korten tik tegen de ruiten en begrepen, dat Raffles vertrokken was. Toch duurde het nog eenige oogenblikken vóór één van beiden er aan dacht om hulp te roepen.

Floherty, die zich vrij kon bewegen, had zelfs nog een aansporing noodig van zijn secretaris om op te staan en het licht weer aan te draaien.

— Zou... zou hij weg zijn, Miles? vroeg hij hikkend, terwijl zijn beenen nog onder zijn lichaam beefden.

— Maar natuurlijk, mijnheer, draai het licht toch aan en bel onmiddellijk de politie op. Als we lang wachten, is er geen enkele kans meer om hem te arresteren. En bel dan ook een smid op, die mijn boeien kan verbreken, want ik vind het alles behalve prettig met die pater-nosters om mijn polsen. Het doet pijn en mijn houding is niet van de gemakkelijkste ook.

Floherty vermande zich, ging naar de deur en draaide het licht op. Toen nam hij den hoorn van de telefoon en belde de politie op. Tegelijkertijd begon Miles uit alle macht te schreeuwen, zoodat spoedig eenige bedienden op het geraas kwamen toeloopen.

Binnen enkele minuten heerschte er groote consternatie in huis. Men liep heen en weer en elkaar in den weg, want Floherty was van den doorgestanen angst als een jong meisje in zwijm gevallen.

HOOFDSTUK III.

HET HUIS STAAT OP STELTEN.

Het fraaie heerenhuis van Floherty had een grooten achtertuin, die grensde aan Chapel Place, een zeer stille straat, die uitkwam op een bijna zuiver cirkelvormig pleintje, waarin Trinity Church was gelegen.

Toen Raffles het venster was uitgesprongen, snelde hij het breede grasveld over, dat zich achter het huis uitstreekte, sprong over een paar bloemperken, hetgeen hij zoo handig deed, dat geen enkele margriet of zonnebloem, die om dezen tijd van het jaar in het beschutte hoekje van een stadstuin bloeiden, werd beschadigd. In een wip was hij op den muur, keek even rond of de weg veilig was en sprong er toen af, bijna vlak voor een dof zwart gelakte auto, die met gedoopte lichten stond te wachten en in de duisternis zoo goed als onzichtbaar was.

Halffluid klonk het wachtwoord, dat den chauffeur, in casu Charles Brand, onmiddellijk begreep, want met één handgreep deed hij de voorlichten ontgloeien en bracht den wagen in beweging.

Daarbinnen speelde zich een zonderling tooneel af. Raffles, die het portier geruischloos geopend en weer gesloten had, ontstak het licht binnenin niet, maar deed in het duister zijn rooden mantel af. Hij draaide deze om en nu bleek dit zonderlinge kleedingstuk niets anders te zijn, dan de zwart lakensche cape, die Raffles bij voorkeur droeg, wanneer hij s'avonds buitenshuis dineerde of een of andere voorstelling of concert bijwoonde. Daar deze cape met fraaie roode zijde gevoerd was, behoefde hij haar slechts om te draaien teneinde een rooden mantel te verkrijgen. Verder deed hij de pijpen van zijn zwarte pantalon, die hij tot de knieën had opgestroopt, naar beneden, trok zijn roode muilen uit en een paar lakschoenen, die in den wagen gereed stonden aan, verwijderde het rood fluweelen masker, dat hij gewoonlijk op zijn avontuurlijke tochten droeg, tegelijk met den rooden hoofddoek, welke hij voor zijn glanzende chapeau-claque verving.

Dit alles was het werk van nauwelijks anderhalve minuut, in welken tijd Brand precies gelegenheid had gehad het pleintje rond te rijden. Charles wist wat hij te doen had, want

zonder één oogenblik te aarzelen, draaide hij bij Trinity Church den hoek om en sloeg Brompton Road in.

Nog geen vijf minuten nadat Raffles het huis No. 19 als de Groote Onbekende, als de Gentleman-Inbreker aan de achterzijde verlaten had, belde hij er aan de voordeur in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen weer aan.

Het was direct te zien, dat er iets bijzonders aan de hand was. In bijna alle kamers brandde licht en toen op zijn bellen de deur onmiddellijk door een bediende werd open gedaan, zag men in de hall verschillende bleeke en verschrikte gezichten.

Lord Aberdeen gaf zijn kaartje af en verzocht Mr. Floherty te spreken.

Nog was zijn verzoek niet gedaan, toen Miles, nog met de handen op den rug, uit de voorkamer kwam.

Hij herkende Lord Aberdeen direct en verzocht hem binnen te komen.

Men was er juist in geslaagd Floherty bij te brengen en de bankier zat, nog erg bleek van de doorgestane emotie, in een grooten leunstoel, een glas water drinkend, dat hem door een der bedienden was gegeven. Hij dronk er echter niet veel van, maar vroeg half kermend om een glas whiskey, hetgeen hem gebracht werd.

Thans zag hij Lord Aberdeen en hij verontschuldigde zich, dat hij zijn gast op zoo ongewone wijze moest ontvangen, terwijl hij tevens te kennen gaf, dat hij heden avond niet in staat zou zijn om zaken te bespreken, daar hij vóór alles rust en kalmte noodig had.

— Volstrekt geen excuses, m'n waarde heer Floherty, — zei Raffles, terwijl een haast onmerkbaar sarcastisch lachje zijn fijn besneden lippen deed krullen, — volstrekt geen excuses. Ik zie, dat ge ongesteld zijt en dat ook uw secretaris onwel schijnt te zijn. Ik laat het geheel aan u over een anderen datum voor ons onderhoud vast te stellen, maar misschien kunt u mij wel zeggen in welke ongelegenheid ge u bevindt, wellicht dat ik van nut kan zijn. Misschien een sterfgeval in de familie?

— Neen, dat niet, — antwoordde Miles, —

dat niet, we hebben zoo juist een vreeselijk avontuur beleefd. Raffles is hier geweest.

— Wie is hier geweest? — vroeg Raffles terwijl hij de grootste belangstelling liet blijken en zich op een stoel zette.

— Raffles, de bekende inbreker, naar wien de politie reeds zoo lang zoekt, — viel Floherty hierop in, — ik ben vreeselijk geschrokken.

— Dat kan ik me voorstellen, — zei Raffles met een strak gezicht, ofschoon hij het wel had kunnen uitproeven van het lachen. — En wat kwam hij doen? Heeft hij u bestolen.

— Neen, nog niet!

— Nóg niet? Is hij dan van plan het te gaan doen?

— Ja, hij heeft gezegd, dat hij terug zal komen om... maar daar is de politie.

Op dat oogenblik werd de kamerdeur geopend door een der bedienden, die een korten, dikken man met een blonden baard binnenliet.

— Mijn naam is Baxter, hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard; als ik uw telefonisch bericht begrepen heb, is hier vanavond Raffles in huis geweest. Tot wien moet ik mij wenden, wie is de heer Floherty?

Hij vroeg dit nadat hij een blik geworpen had op Miles, die nog steeds met de handen op zijn rug een eenigszins zonderling figuur maakte. Zijn uiterlijk scheen den detective niet te bevallen, want hij wendde zich van hem af en zag Lord Aberdeen aan.

— Lord Aberdeen, als ik mij niet vergis, zei Baxter met een lichte buiging, aan het adres van Raffles en wendde zich toen tot den heer des huizes, die nog steeds als een zak zout in een grooten stoel zat en met waterige oogen om zich heen keek.

— Ik ben Floherty, meneer Baxter, en wat ik u verzoeken mag, wees zoo goed dien ellendigen Raffles te arresteren, hij heeft...

— U spreekt over arresteren, alsof het zoo iets is als een vogeltje zout op den staart te leggen. Wij politiemannen zoeken reeds jaren naar dien volleerden dief, die er nog steeds in geslaagd is aan onze handen te ontsnappen, maar ik heb gezworen hem te zullen betrappen en ik zal woord houden ook.

— Maar wanneer meneer, wanneer? riep Floherty, bijna huilend uit. Als u al zoo lang naar hem zoekt, wie geeft mij dan de garantie, dat u hem vanavond zult pakken...

— Vanavond? Maar, wie heeft er dan over gesproken, dat dit vanavond nog...

— Niemand, maar dat zal wel moeten, want anders komt hij zeker terug om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen.

— Dat doet hij zeker, — hernam nu inspecteur Baxter, — vooral als wij nog meer tijd verliezen met al die jeremiades, die ons geen

stap verder brengen. Eerst moet ik weten, hoe...

— Neen, het eerste, wat ge te doen hebt, viel Miles thans in, is mij te bevrijden van deze boeien, die de smeerlap mij heeft aangedaan...

Miles kwam naar voren, draaide zich om en liet zoo zien, dat zijn handen op zijn rug geboeid waren.

— Wel, wel, zei Raffles geïnteresseerd, terwijl hij op zijn lippen moest bijten om een lach te onderdrukken, is dat de reden, waarom ge steeds met uw handen op den rug bleef zitten.

Miles antwoordde niet, maar begaf zich ruggelings naar inspecteur Baxter, die de boeien even onderzocht.

— Daar kan ik hier niets aan doen, meneer. U moet straks maar mee gaan naar de Yard, daar zijn werktuigen om ze te openen, tenzij u een smid kunt krijgen.

— Wij hebben zoeven al opgebeld, maar...

— Dan zult u daarop moeten wachten, zei Baxter ongeduldig, — en nu hoop ik, dat er niets meer is, dat u belet mij verslag te doen van hetgeen hier heeft plaats gevonden.

Met deze woorden wendde hij zich tot Floherty, die zich langzamerhand had hersteld en zijn moed voelde terugkeeren met al die menschen om zich heen.

— Ik zat een half uur geleden hier te werken en was geheel in mijn arbeid verdiept, toen ik in eens een man in roode kleeren vóór mij zag staan.

— In roode kleeren? vroeg Lord Aberdeen verbaasd.

— Ja, geheel in het rood. Rood mantel, roode schoenen, rood masker voor, roode haren, rood gezicht, alles rood... br...., ik word er nog naar van, als ik er aan denk.

— Doet u dat straks maar, hernam de onverstoorbare detective, en ga voort.

— Hij stond zoo plotseling vóór me, omdat ik hem niet had hooren binnenkomen. Hij pochte en vertelde me, dat hij van plan was om mij nog twee maal te komen bezoeken en dat hij de derde maal mij zou komen berooven. Dat was te veel voor me en ik sprong op hem af...

— Sprong op hem af, echode Raffles, verschrikkelijk en schoot hij u niet neer.

— Daar gaf ik hem geen gelegenheid toe, ik greep zijn hand, waarin hij zijn revolver hield, maar ik struikelde en toen lag hij direct boven op mij, de lafaard!

Toen was ik natuurlijk weerloos en zeker zou hij me gedood hebben, als niet op dat oogenblik gebeld werd. Ik dacht, dat het Lord Aberdeen zou zijn, maar het was Miles en toen hij binnenkwam, werd de schurk bang en sprong het raam uit.

— Maar vóór dien tijd heeft hij dan toch nog kans gezien Miles die handboeien aan te doen! Wil ik u eens wat zeggen, meneer Floherty, als u denkt, dat u, omdat u een rijk man bent, de politie kunt bedriegen, hebt u het bij het verkeerde einde. Nog één zoo'n leugen en ik ga weg. Dan moet u maar zien hoe u zich hier verder door heen slaat, maar ik bedank er voor. Floherty was om beurten bleek en rood geworden en zag in, dat hij zich deerlijk versproken had.

Baxter wierp hem een verachtelijken blik toe en wendde zich tot Miles.

— En gij, wat hebt gij mij te zeggen, maar ik waarschuw vooruit, geen leugens hoor, alleen de waarheid. Vooruit nu!

Miles vertelde hem zoo kort mogelijk wat er voorgevallen was. Het had iets weg van het verhoor van een veroordeelde, nu Miles met zijn handen op den rug en een verre van aantrekkelijk uiterlijk, de vragen van den detective beantwoordde.

Toen Baxter alles genoteerd had, nam Lord Aberdeen het woord.

— Als ik iets zeggen mag, dan lijkt het mij tamelijk onmogelijk, dat die Raffles de bedreiging ten uitvoer brengt. Ik denk, dat hij heeft willen pochen. Hij zal toch zelf ook wel inzien, dat dé heer Floherty alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zal nemen om te voorkomen, dat hij hem nogmaals kan overvallen. . . .

— Zoo zou ik er ook over denken, Mylord, zei Baxter, maar Raffles is geen gewoon inbreker; als ik u al de staaltjes vertelde, die wij al met hem meegemaakt hebben, dan zoudt ge zelf ook begrijpen, dat die man niets voor onmogelijk houdt en dat wij geen enkele voorzorg dienen na te laten, willen wij een schijn van kans hebben om hem te vatten.

— Dat is juist wat ik u vragen wilde, viel Floherty hier weer op in. Alle voorzorgsmaatregelen. . . .

— Laten we kalm blijven, mijnheer Floherty, zei Raffles, als we ons opwinden, dan doen we meer kwaad dan goed, we moeten de zaak uit een zakelijk oogpunt bekijken, willen we kans op succes hebben, dat zal inspecteur Baxter met me eens zijn.

Baxter mompele een paar woorden en knikte met het hoofd; hoewel hij het onaangenaam vond dat een ander zich met zijn zaken bemoeide, kon hij toch niet ontkennen, dat Lord Aberdeen, voor wien hij ontzag scheen te koesteren, gelijk had.

— Als we succes willen hebben, hernam deze, dan moeten we vaststellen wanneer en waarvan Raffles u zou kunnen berooven. Dat moeten we weten en dan kunnen er maatregelen genomen worden.

— Natuurlijk, viel Baxter thans in, begrijpend, dat hij een woordje diende mee te spreken, — ongetwijfeld, op het oogenblik zijn eenige politieagenten bezig de omgeving van het huis af te zoeken, ofschoon ik er aan twijfel, dat zij iets zullen vinden. We hebben met een zeer handig man te doen en hij zal zijn maatregelen wel goed hebben genomen. Wanneer we succes willen hebben, moeten we weten wat hij niet weet, dat is het eenige, wat ons eenig voordeel op hem geeft.

— Juist, herhaalde Lord Aberdeen, wij moeten weten, wat hij niet weet.

— Nu dan, hernam Floherty, in mijn kantoor heb ik een brandkast, waarin wat waardepapieren zijn geborgen, benevens een betrekkelijk klein bedrag aan contanten. Het kapitaal van de Bank bevindt zich in de kluis, welke wordt afgesloten met de bekende, ronde kluisdeur, die niemand kan openmaken. Ik geloof dus niet, dat hij het wagen zal daar te trachten in te breken.

— Dat spreekt vanzelf, zei Baxter, maar hier in huis, hoe staat het hier?

— Ik heb hier in den wand, aldus ging Floherty voort, een geheime muurkluis, waarin eenige waardepapieren en een bedrag aan constant geld, ik geloof tienduizend pond sterling, verder heb ik hier in huis de diamanten, die aan mijn overleden vrouw hebben toebehoord en die getaxeerd worden op een waarde van 150 duizend pond sterling.

Lord Aberdeen liet een zacht gefluit hooren en Baxter schudde krachtig het hoofd.

— Dat is onverantwoordelijk, mijnheer Floherty, zei hij, waar zijn die diamanten; óók hier in de muurkluis?

— Neen, ik heb in mijn slaapkamer ook nog zoo'n kluis, waarin ik de juweelen bewaar. Ik geloof wel, dat ze daar veilig zijn, want niemand weet van het bestaan dezer geheime bergplaats, die buitengewoon sterk is, iets af.

— Als ik u een raad mag geven, dan zou ik ze daar toch niet laten. Ik zou ze in de kluis van de Bank opbergen.

— Bij nader inzien, zei Floherty, geloof ik, dat u gelijk hebt. Dat zullen we morgenochtend direct doen. Raffles heeft gezegd, dat hij mij driemaal zal bezoeken, als we nu veronderstellen, dat hij vannacht nog. . . . eens terugkomt, wat ik echter niet geloof, want hij zal wel begrijpen, dat we vanavond de noodige maatregelen nemen, dan vischt hij, wat de diamanten betreft, zeker achter het net. En wat het contante geld in dit vertrek betreft, dat is natuurlijk niet meer te verplaatsen en daarom zal het 't beste zijn, dat hier vannacht een agent blijft.

— Eén agent hier en één agent in de slaapkamer, zei Baxter.

— Zou het niet beter zijn, vroeg Raffles hier op twee agenten in dit vertrek de wacht te laten houden. Mijnheer Floherty heeft zoo juist gezegd, dat de heer Miles dezen nacht in de kamer van een der bedienden zal overnachten, direct bij zijn kamer, dat lijkt me dus veilig genoeg; bovendien kunnen ze direct bellen, als er onraad is; terwijl één agent misschien overmeesterd zou kunnen worden, is daar niet zoo veel kans op, wanneer zij met zijn tweeën zijn.

— Ik geloof, dat Mylord gelijk heeft, mijnheer, zei Baxter.

— Moet ik dan vannacht alleen boven blijven? vroeg Floherty, wien den moed nu reeds in de schoenen zonk.

— Alleen? zei Baxter, en zoeven zei u, dat de heer Miles....

— Ja, maar ik bedoel op mijn kamer....

— Zoudt u soms willen, dat u een agent meekreeg om u naar bed te brengen? viel Baxter kwaad uit.

Floherty zag in, dat hij zich zeker dwaas had aangesteld, trachtte zichzelf te overtuigen, dat er geen reden voor angst was en zweeg.

Lord Aberdeen stond op.

— Nu mijnheer Floherty, ik wensch u het beste succes met uw pogingen om dat gevaarlijke heerschapp, dat u vanavond zoo heeft doen schrikken, onschadelijk te maken en verder zal ik maar wachten tot ik bericht van u krijg, wanneer u mij kunt verwachten voor het bespreken van een en ander. Adieu en slaap wel.

Hij maakte een zwijgende buiging in de richting van Miles en Baxter en vertrok.

Eenige oogenblikken later hoorden zij flauw een automobiel zich verwijderen.

Inspecteur Baxter stelde zich onmiddellijk

na het vertrek van Lord Aberdeen telefonisch in verbinding met Scotland Yard en vroeg of men hem dien nacht twee agenten in burgerkleeding beschikbaar kon stellen.

Het duurde eenigen tijd vóór hij antwoord kreeg en toen men hem eindelijk antwoordde, scheen men bezwaren te hebben, althans men vroeg of twee man beslist noodzakelijk waren, of hij het niet met één af kon.

Baxter sprak hierover met Floherty, maar deze stelde zich zóó lafhartig aan en toonde zich zoo bang, terwijl hij tevens duidelijk liet uitkomen, dat hij recht op bescherming had, dat Baxter niet verder aandrong en door de telefoon antwoordde, dat hij minstens twee man noodig had en dat hij zelf ook een oogje in het zeil zou houden.

Na een kwartier arriveerden de twee politiemannen in een dienstauto, die werd weggezonden en weldra keerde de rust in het mooie, groote huis van den bankier terug.

Floherty en zijn secretaris gingen naar boven en zochten hun respectieve slaapkamers op, de twee agenten kregen een kouden lunch, benevens een stapel kranten en tijdschriften, terwijl Baxter zich verwijderde, na van den heer des huizes den sleutel van de straatdeur te hebben gekregen.

Behalve in de bibliotheek, waar de agenten vertoefden, werden nu alle lichten in 't huis gedoofd, terwijl men er voor gezorgd had, dat geen lichtschijnsel door de ruiten naar buiten kon dringen, door de gordijnen zorgvuldig dicht te trekken.

Na dit alles met een critischen blik te hebben gecontroleerd, trok Baxter de deur achter zich dicht en ging de straat op met het voornemen eens een kijkje achter het huis te gaan nemen.

PIRATE

VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK IV.

DIEFJE MET DIEFJESMAAT.

Toen Baxter aan zijn voornemen gevolg had gegeven en na een ronde te hebben gemaakt in Brompton Road terugkeerde, had hij niets verdachts gezien en liep hij met zijn handen in de zakken, in nadenken, kalm verder.

Indien hij wat eerder zijn ronde gemaakt had, had hij kans gehad wel wat te zien, namelijk een auto, die op het pleintje voor Trinity Church stond te wachten. Misschien ook had hij de auto niet opgemerkt, want deze was dof zwart geschilderd en had de lichten gedoofd. Bovendien had de wagen niets verdachts; het was een heel gewone wagen en de chauffeur had een zeer betrouwbaar uiterlijk.

Hij had echter niets kunnen zien, omdat de wagen een paar minuten vóór Baxter op die plek arriveerde, vertrokken was.

Gedurende den tijd, dat hij daar gestaan had, was de chauffeursplaats onbezet geweest, daar deze door zijn patroon binnen geroepen was. Samen hadden zij eenige minuten zitten praten, toen was de chauffeur weder op zijn plaats gaan zitten, had den motor gestart en was weggereden.

Wij behoeven den lezer zeker niet te zeggen, wie de chauffeur en de bezitter van dezen wagen waren, daar hij reeds in een der vorige hoofdstukken heeft gezien, dat deze wagen dienst had gedaan als kleedkamer voor Lord Aberdeen, die zich daarin als den rooden inbreker, als John Raffles had gemetamorphoseerd.

Juist toen Baxter den hoek van Brompton was omgeslagen, kwam de auto den anderen hoek bij Lloyd's Place om. De motor werkte op halve kracht en de wagen gleed geruisloos voort. Toen hij vlak bij de woning van Floherty was gekomen, stapte Raffles, die nog steeds in avondkleeding was, met den zijden cilinder op 't hoofd, zonder te wachten tot den wagen stilstond, uit, ging de stoep op van het huis no. 17, dat naast de woning van Floherty was gelegen, haalde een kleinen sleutel uit zijn zak, opende daarmede de straatdeur en verdween in het huis.

De auto reed langzaam weg.

Het huis waarin Raffles verdwenen was, behoorde aan Graaf Palmhurst, die er echter nog

nimmer zijn intrek had genomen, terwijl het ook nu ledig stond. De lezer weet waarom.

Raffles haalde zoodra hij de deur achter zich dicht had gedaan, een elektrische zaklantaarn uit zijn zak en ging de trap op, zorgvuldig vermijdend dat de lichtbundel, dien hij voor zich uitwierp, van buiten af zichtbaar zou zijn. Op de tweede verdieping aangekomen, draaide hij de kleedingstukken, die hem voor zijn vermomming diende, om, trok zijn roode marocco muilen aan en deed zijn masker, omgekeerd, weer voor zijn gelaat. Toen ging hij naar de muurkast, die hij met een klein instrumentje opende en haalde daar een plank uit, kort, maar van behoorlijke dikte. De plank was geheel met dof zwarte stof overtrokken.

Onhoorbaar opende hij een der openslaande vensters, die op den tuin uitkeken, trad op het balkon en legde behoedzaam, zonder het minste gerucht te maken, de plank op den rand der borstwering.

Voorzichtig schoof hij haar voort tot hij bemerkte, dat hij aan het andere einde houvast had en klom toen met bewegingen, die aan de lenigheid van een kat deden denken, op den rand van het balkon.

Door zich met één hand tegen den muur te steunen kon hij zich gemakkelijk in evenwicht houden. Eenige seconden stond hij zoo doodstil te luisteren en liet zich toen op handen en knieën op de plank neer.

Voetje voor voetje kroop hij vooruit tot hij bemerkte het aan den anderen kant gelegen balkon te hebben bereikt. Onhoorbaar kwam hij nu van de plank af. Hij keek door de vensters, maar kon niets onderscheiden, daar de gordijnen er aan den binnenkant voorhingen.

Nu haalde hij een klein voorwerp uit zijn zak, dat zoo beschouwd een platte, metalen doos scheen te zijn. Onhoorbaar drukte hij dit instrument tegen het onderpaneel der deur; dit herhaalde hij viermalen, de doos telkens een andere richting gevend. Het volgende oogenblik hield hij een rechthoekig stuk hout in de hand. Met zijn straaldoos had hij onhoorbaar een gat in het paneel gesneden.

Hij stak de hand uit en draaide met een tang, die hij uit zijn zak haalde, de ijzeren

staaf van het spanjolet om en overtuigde zich dat de deur naar binnen openging als hij er tegen drukte. Hij ging evenwel niet naar binnen, doch deed het uitgesneden stuk weer in het gat.

Vervolgens ging hij naar een tweede deur, die eveneens op het groote balcon uitkwam en herhaalde de manoeuvre met de straaldoos. Wederom draaide hij het spanjolet om en duwde tegen de deur, die onmiddellijk terugweek.

Daar er zware gordijnen aan de binnenzijde hingen, stak hij voorzichtig zijn hoofd door een kier, doch trok het onmiddellijk weer terug.

Indien Raffles ooit geschrokken was, dan was het nu. Niet dat hij spoedig schrok, want op vele van zijn stoutmoedigste tochten had hij een dreigend gevaar onder de oogen gezien, vele malen had hij kans geloopt door de politie te worden gearresteerd of, nog erger, door een kogel uit de revolver van zijn tegenstander te worden getroffen en altijd had hij dit met de grootste onverschilligheid gedaan, terwijl hij zijn ontsnapping steeds aan zijn groote koelbloedigheid te danken had.

Nu echter was het iets anders. Steeds had hij met tegenstanders te doen gehad, die menschen van vleesch en bloed waren, zooals hij, maar nu... hij rilde terwijl hij er aan dacht.

Eén oogenblik bleef hij als verstart op het balcon zitten, maar het volgende oogenblik was hij zichzelf in zooverre weer meester, dat hij met het oor tegen een der deuren ging staan luisteren. Toen speelde er een lachje om zijn lippen en ontspande zich zijn gelaat.

— Is dat schrikken, mompelde hij, ik ben blij, dat niemand het gezien heeft; ik zou me doodschamen, ofschoon ik wel eens iemand had willen zien, die niet geschrokken zou zijn als hij zoo plotseling zijn evenbeeld vóór zich had gehad.

Toen de bankier en Miles, wiens boeien door een der politieagenten, die de noodige instrumenten daartoe had medegebracht, waren verwijderd, op de tweede verdieping waren aangekomen, begaven beiden zich naar hun kamer.

Floherty was verre van gerust en zag erg tegen den nacht op. Hij besloot de deur van zijn kamer wel dicht, maar niet op slot te doen en deelde dit zijn secretaris Miles mede.

— Als ik vannacht onraad mocht hooren, Miles, ben ik direct de kamer uit en kan jou of de agenten beneden roepen. Laat jij ook de deur van je kamer open, dan blijven we beter met elkaar in verbinding. En nu, wel te rusten.

— Wel te rusten, mijnheer, zei Miles, maar die wensch ging hem niet van harte af. Hij was er in zijn hart van overtuigd, dat Raffles

dien nacht zeker geen poging meer zou wagen, daar hij ongetwijfeld gezien had, dat er gewapende politiemacht in huis was, en nu het gevaar geweken was, voelde hij de nijpende zorg, die zijn brein verscheurde, weer terugkeeren. Het was nu bijna twaalf uur en morgenochtend om tien uur moest hij drieduizend pond hebben, om zich uit de eerste verlegenheid te redden. Hij begreep heel goed, dat hij er nu niet bij zijn patroon mee hoefde aan te komen, daar diens hoofd er zeker thans niet naar zou staan hem aan te hooren, zoodat hij ten einde raad was.

Toen hij zijn patroon goeden nacht wenschte, was het daaraan dat hij dacht.

In zijn kamer gekomen, voelde hij volstrekt geen lust te gaan slapen, maar ging op den rand van zijn bed zitten en dacht na.

Plotseling stond hij op. Er was hem iets ingevallen, een denkbeeld, maar zoo'n dwaas, krankzinnig denkbeeld, dat hij er zelf van schrok en verbleekte. Toch liet dat denkbeeld hem niet meer los. Het was geheel in strijd met zijn waren aard, want hij was evenals zijn patroon een groote lafaard. Hij wist dat, maar kende Floherty ook door en door en de gedachte, dat zijn chef misschien nog grooter lafaard was dan hijzelf, deed hem bij het dwaaze denkbeeld verwijlen. Daarbij kwam, dat hij in nood zat, in doodsnood als het ware en zelfs de grootste lafaard wordt, wanneer hij zijn leven moet verdedigen, vaak een held, al is het ondanks zichzelf.

Zoo was het nu ook gesteld met Miles.

Daar het bij hem vast stond, dat Raffles dien nacht toch niet zou terugkeeren, had hij zich onwillekeurig afgevraagd, wat zijn patroon zou doen, wanneer hij de rol van den Grooten Onbekende eens op zich nam. Eerst had hij het, verschrikt, ver van zich af geworpen, alleen al bevende bij de gedachte, dat hij met een revolver in de hand de donkere gang over moest en het vertrek van zijn patroon moest binnengaan, maar telkens keerde het denkbeeld terug, tot hij bij zichzelf ging overleggen, hoe hij zou moeten handelen, als hij het wilde doen.

Hij had dien avond gezien, hoe Raffles zich vermomd had. Die beruchte dief en inbreker had een rooden mantel en roode schoenen aan gehad, een rood masker voor en een rooden hoofddoek om.

Miles keek de kamer eens rond. Voor de vensters hingen donkerroode gordijnen, hij zou daarvan het ondergedeelte kunnen afsnijden en daaruit de benodigde kleedingstukken maken. Weliswaar was de kleur lang niet hetzelfde, maar dat zou Floherty in de halve

duisternis misschien niet opmerken of er zelfs in zijn angst niet op letten.

En wat zou het resultaat zijn van zijn daad, verondersteld dat hij het deed? Hij had dien avond iets gehoord, wat zeker niet voor zijn ooren bestemd was geweest. Hij had gehoord, dat daar in de slaapkamer van zijn patroon voor een kapitaal aan diamanten was weggeborgen in een muurkluis, waarvan Floherty natuurlijk den sleutel zou bezitten. Hij zou hem met de revolver, waarvan hij zich voorzien had, dreigen. Alleen bij die gedachten begon hij weer te rillen. Verondersteld, dat Floherty weigerde! Wat dan. Hij wist absoluut zeker, dat hij nimmer den moed zou hebben het vuurwapen te gebruiken. Wat dan? Kom, dat was 'n dwaze gedachte, hem alleen door angst ingegeven. Floherty zou niet weigeren. Hij zou onmiddellijk de kluisdeur openen en hem geven wat hij vroeg.

Maar verder? Wat moest hij doen als hij de juweelen in zijn bezit had. Meenemen naar zijn kamer?, dat zou de grootste domheid zijn, die hij maar kon begaan, want als hij weg was, dan zou Floherty natuurlijk het heele huis bij mekaar schreeuwen; de politieagenten, die beneden zaten, zouden het hooren en een onderzoek instellen. Misschien gingen zij naar buiten, misschien ook niet, maar in ieder geval zouden zij, wanneer hun nasporingen vergeefs bleken, hun onderzoek verder voortzetten en als hij in het bezit van de diamanten werd gevonden... die gedachte alleen deed hem rillen.

Maar wacht! Daar wist hij iets op, iets heel eenvoudigs! Hij behoefde de juweelen volstrekt niet naar zijn slaapkamer mede te nemen. Hij zou ze, zoodra hij de slaapkamer van zijn patroon verlaten had, in den grooten koperen bloempot laten glijden, die in de onmiddellijke nabijheid van de openstaande deuren aan het einde van de gang op een piedestal stond. Later kon hij ze buiten weer daar vandaan halen.

Maar als men hem in die vreemde vermomming vond, met dien rooden mantel, dat masker... Hij zou zich natuurlijk onmiddellijk van die vodden ontdoen, maar waar moest hij er mee blijven?

Dit punt leverde hem nog al moeilijkheden op en hij moest er wel een paar minuten over nadenken.

Eindelijk kwam hij tot de gevolgtrekking, dat het 't beste zou zijn, zijn ledikant tegen het raam te schuiven, zoodat de gehavende onderkant van het gordijn niet meer te zien was, terwijl hij de stukken, die hem voor zijn vermomming gediend hadden, in den waschzak zou stoppen, dien hij aan een haak in een der

kasten had zien hangen. In dien zak zou men wel niet zoeken, dacht hij.

Het plan lag nu kant en klaar voor hem, doch toen het op handelen aankwam, deinsde hij er voor terug en hij besloot het van zich af te zetten.

Maar nauwelijks had hij hiertoe besloten of de angst voor den dag van morgen kwam weer in al z'n afschuwelijkheid terug. Hij moest geld hebben of het was met hem gedaan. Aan den enen kant werd hij gefolterd door zijn vrees voor een schandaal en bankroet, terwijl aan den anderen kant zijn aangeboren lafheid hem weerhield het middel te gebruiken, dat hem zeker zou helpen aan het dreigende bankroet te ontkomen.

Heen en weer geslingerd door de eene en dan weer door de andere gedachte, werd hij wanhopig en meende gek te zullen worden. Hij begreep, dat het zoo niet langer kon gaan en besloot te handelen.

Nu hij eenmaal dat besluit genomen had, werd hij betrekkelijk kalm en overwoog wat hem te doen stond.

Hij ontkleedde zich snel, trok een van zijn pyama's aan, zoodat hij, wanneer zijn roode vermomming was weggeworpen, in nachtcostuum kon verschijnen, aldus den indruk gevend, dat hij in bed gelegen had. Vervolgens sneed hij met zijn zakschaartje den onderkant van het gordijn af, om er een rooden mantel van te maken. Miles, die als vrijgezel zichzelf had weten te behelpen, kon tamelijk wel met draad en naald omgaan, zoodat hij in enkele minuten iets vervaardigd had, dat inderdaad wel wat op den rooden mantel leek, dien Raffles had gedragen, toen hij hem dien avond gezien had.

Ook het masker kostte hem geen moeite, evenals de hoofddoek. Hij stroopte de pijpen van zijn pyama-pantalon omhoog en schoof zijn voeten in zijn pantoffels, die wel is waar niet rood waren, maar dan toch een onbestemde kleur hadden, die eenigszins naar rood zweemde.

Zoolang hij druk bezig was geweest, had de angst hem verlaten, maar nu hij geheel gereed in zijn lugubere vermomming voor den spiegel stond, voelde hij zijn hart weer onstuimig tegen zijn ribben kloppen en zonk de moed hem in de schoenen.

— Moed! Moed! sprak hij zichzelf in.

Met de grootste behoedzaamheid opende hij de deur van zijn kamer, hetgeen hem gelukte, zonder geluid te maken. Hij keek door een kier en zag nu, dat de gang flauw verlicht werd door een enkele elektrische lamp van geringe kaarssterkte, geheel aan het andere einde. Dit deed hem bedenken, dat hij geen licht bij zich

had. Als hij zijn plan eerder had opgemaakt, had hij zich een elektrische zaklantaarn kunnen aanschaffen, maar nu was het te laat. Hij was echter met de inrichting van de kamer van zijn patroon bekend en wist dat er een lamp met een donker kapje op het nachttafeltje stond.

Voorzichtig opende hij nu de deur geheel, sloop de kamer uit en deed de deur achter zich dicht. Toen keerde hij zich om, teneinde zich er van te overtuigen, dat alles van dien kant veilig was. Zoo bleef hij enkele oogenblikken staan.

Het was op dat oogenblik, dat Raffles zijn hoofd door de gordijnen stak en de groote gestalte in het getemperd licht van de gang ziende, zoo geschrokken was als hem in geen jaren was overkomen.

Toen Miles zich omwendde had Raffles zijn hoofd reeds weer naar binnen getrokken.

Nu ving Miles zijn tocht naar de kamer van zijn patroon aan. Hij beefde als een riet en zou het liefst maar rechtsomkeert hebben gemaakt. Hij overwon zijn tegenzin echter en sloop op de punten zijner voeten naar de kamer van zijn patroon.

Daar gekomen, legde hij het oor tegen de deur en luisterde. Heel flauw drong het geluid van een geregelde ademhaling tot hem door. Zijn patroon sliep.

Floherty was, waarschijnlijk uitgeput door de doorgestane emotie, direct in slaap gevallen.

Dit gaf Miles moed en hij opende zacht de deur. Het vertrek was in duisternis gehuld en alleen door het binnenvallende licht uit de gang kon hij de slapende gestalte op het bed onderscheiden. Toen hij de deur sloot, verdween ook dit lichtschijnsel en was het pikkedonker om hem heen.

Met knikkende knieën schoof hij voorzichtig in de richting van het ledikant; het leek hem of de kamer dubbel zoo lang was geworden en hij vreesde elk oogenblik zich tegen iets te zullen stooten, geraas te maken en zodoende den slaper ontijdig te wekken.

Eindelijk stond hij bij den stoel, die aan het hoofdeinde van het ledikant was neergezet. Voorzichtig gingen zijn tastende vingers omhoog. Nu voelde hij het marmeren blad van het kastje, daar was de voet van het lampje en daar had hij den schakelaar te pakken. Een korte tik en het licht ontgloeide.

Tegelijk hield de regelmatige ademhaling op.

Miles dacht, dat alles verloren was, maar de slaper verschoof onrustig het hoofd op het kussen en ontwaakte niet. Toen keek Miles naar zijn handen. Zouden zijn handen hem niet verraden. Dagelijks kwam hij met die eigenaardig gevormde handen zijn patroon onder de

oogen en hij kon ze herkennen. Het was wel niet waarschijnlijk, maar hij moest op alles voorbereid zijn. Hij trok den zegelring van zijn vierden vinger en wilde dien in zijn vestzak steken. De roode mantel hinderde hem daarbij en hij stopte den ring maar zoolang in den mond.

— Dat zal mij helpen mijn spraak onherkenbaar te maken, dacht hij.

Nu trok hij zijn mouwen nog een beetje over zijn handen en begreep, dat thans het oogenblik van handelen was gekomen.

Wederom bewoog de slaper zich en Miles maakte hiervan gebruik om hem bij den schouder te vatten en licht te schudden.

Toen ging hij eenige stappen achteruit.

Floherty was meteen klaar wakker en de lugubere roode gestalte ziende, die hem met een revolver dreigde, dacht hij van schrik in zwijm te zullen vallen.

Miles zag dit en het angstzweet brak hem uit. Het was moeilijk te zeggen wie op dat oogenblik angstiger was, de aanvaller of de aangevallene.

Zoo stonden die twee elkaar eenige oogenblikken aan te kijken.

Miles was de eerste die sprak. Hij trachtte zijn stem zooveel mogelijk te doen gelijken op het holle geluid, dat hij Raffles had hooren maken en zei:

— Ik ben teruggekomen, Floherty, zooals je ziet. Geen geluid of geen beweging of ik schiet.

— Maar... begon Floherty.

— Zwijg, zeg ik, of ik schiet, hernam nu de roode figuur, ik zal het woord voeren en jij hebt te gehoorzamen. Doe open de muurkluis. Ik ben gekomen om de diamanten, die daar in geborgen zijn, te halen. Vooruit mannetje.

— De diamanten! kermde Floherty, die op dat oogenblik zijn spraak een weinig teruggekregen had, de diamanten... hoe weet u in 's hemelsnaam...

— Ik weet alls, vooruit nu, geen gekheid, of... dreigend hief hij de revolver op.

Floherty schoof met bijna krachteloze handen de dekens op zij en maakte aanstalten om uit zijn bed te komen. Toen hij zijn beenen op den vloer had en hij op den rand van het ledikant zat, een beeld van jammer en ellende gelijk, waagde hij het nog even een enkel woord te zeggen.

— U hebt gezegd, dat u driemaal zoudt komen en pas de derde keer...

— Dat heb ik ook. Ik houd altijd mijn woord. Ik ben thans hier voor den derden keer. Toen ik de tweede maal hier was, hebt ge me niet gezien. Vooruit, de diamanten!

Wederom dreigde de revolver.

Floherty stond op met knikkende knieën en

tastte naar zijn pantalon, die achter het bed aan een kleerenhaak hing, om een sleutel op te zoeken. Het duurde lang eer hij den zak gevonden had.

— Maar, mijnheer, waagde hij nogmaals te zeggen, u hebt toch gezegd, dat pas den derden keer...

— Ik wensch niet langer te redeneeren, als je nu niet vlug de diamanten geeft, ben je een kind des doods.

Miles deed een pas naar voren en Floherty kromp ineen van schrik. Hij had nu den sleutel en drukte op een knop in den muur. Het paneel schoof terzijde en liet de kluisdeur te voorschijn komen.

Met bevende vingers trachtte hij den sleutel in het sleutelgat te duwen. Eerst na herhaalde pogingen gelukte hem dit en al dien tijd hoorde men het zenuwachtig geklik van metaal op metaal.

Eindelijk was de deur open en Floherty haalde er drie groote, zwarte marocco étuis uit. Toen wilde hij de deur weer sluiten.

— Stop even, geachte heer, daar staat er nog één.

Miles, die uit den angst van zijn patroon moed had geput, begon veeleischend te worden. Hij had gezien hoe een groot étui achteraan in de kast stond en begreep, dat daar de grootste waarde in zou zitten. Nu hij toch aan het stelen was, wilde hij ook alles hebben.

Floherty tastte opnieuw in de kast.

— Het zijn de diamanten van m'n vrouw, waagde hij op te merken.

— Zool! Zijn ze van je vrouw geweest. En nu behooren ze jou, hé, na haar dood gepest te hebben. Ik kan me best begrijpen, dat je het jammer vindt er afstand van te moeten doen. Nu, ik beloof je ze niet te zullen houden, ik zal ze verkoopen en als je dan goed uit je oogen kijkt, vindt je ze misschien op een of anderen dag bij een opkoper en kan je ze terugkopen.

Miles stond verbaasd over zijn eigen geestigheid en liet het korte, hatelijke lachje hooren, dat hij dien avond van Raffles vernomen had.

— Doe de étuis open en leg den inhoud op tafel...

— Ze zijn van mijn overleden vrouw.... kermde het slachtoffer.

— Als je niet onmiddellijk zwijgt.... dreigde Miles.

Wederom kwam hij een stap vooruit, zoodat Floherty het bijna van angst bestierf en zich haastte den kostbaren inhoud van de étuis op tafel uit te storten. Het was een groote, zeldzaam flikkerende hoop.

Miles maakte zich meester van de colliers, ringen, armbanden en wat er nog meer aan

kostbaarheden mocht liggen en trachtte ze in zijn zak te steken.

Nog was hij hiermede bezig, toen hij met de revolver op de borst van zijn patroon gericht, dezen beval weer in bed te gaan liggen.

— Naar bed nu, zeg ik; voegde hij den nog steeds water en bloed zweetenden bankier toe, ga liggen en schreeuw niet, vóór ik de kamer vijf minuten verlaten heb. Als je eerder leven maakt, kom ik terug en schiet je neer als een dollen hond. Ik ben er dan toch bij, maar jij zult er het eerst aan gelooven.

Zwijgend deed Floherty wat hem bevolen was.

Miles retireerde behoedzaam naar den achtergrond en bereikte, achteruit gaande, de deur. Met den rug daarnaar toe gewend, richtte hij nog éénmaal het woord tot zijn slachtoffer.

— En nu....

— Hier met die revolver en hier met de diamanten!

Raffles stond midden in het vertrek. Tot een paar seconden geleden had hij met zijn oor tegen de gemaakte opening in de openslaande deur op het balcon gelegen en bijna de geheele samenspraak tusschen de twee mannen kunnen volgen. Toen had hij geoordeeld, dat het genoeg was en had zijn éntree gemaakt.

Het was geen „blijde binnenkomst”.

Floherty zakte, zonder één woord te kunnen uiten van pure verbazing en angst, op den grond vóór zijn bed, staarde van den een naar den ander en hakkelde eindelijk als een kind:

— Twee! Er zijn er twee! Het is verschrikkelijk!

Raffles sloeg geen acht op den armzaligen bankier, maar wendde zich tot Miles:

— Zeg eens, vriendje, aldus sprak hij hem aan, dat is iets, wat ik onder geen enkele voorwaarde kan toestaan. Mijn kleeren aan te trekken, mij na te bootsen en dan nog den buit voor m'n neus weg te halen. Dat gaat niet, mannetje! Daar moet ik tegen protesteeren. Geef hier die diamanten!

Miles was misschien nog meer geschrokken dan zijn patroon. In eens zag hij het dreigende spook, dat hij juist dacht van zich afgeschud te hebben, weer terugkeeren, vergezeld van een ander, nieuw spook, dat van verraad. Nu zou zijn patroon ook spoedig weten, wie de eerste Raffles geweest was.... nu was het met hem gedaan.

Dit alles schoot hem als een bliksemstraal door het hoofd en hij aarzelde even, niet wetende wat te doen. Maar spoedig was hij tot reden gebracht.

Plotseling voelde hij de koude aanraking,

veroorzaakt door den loop van de revolver, die Raffles tegen zijn voorhoofd hield.

— Vlug, mannetje, de diamanten, zooals ik je bevolen heb. Dacht je soms mij te kunnen bluffen. Geen gekheid, hoor! Vooruit, voor den dag er mee!

Miles haastte zich nu aan het ontvangen bevel gehoor te geven.

Als een glinsterende stroom water vloeiden de diamanten hem door de vingers en op de tafel.

Raffles nam ze op, wierp er een onverschilligen blik op en stak ze in den zak van zijn pantalon onder de roode cape.

— En vlug dat maskaredepak uit; laat eens zien wie je bent!

Wat Miles gevreesd had, gebeurde, de Grootte Onbekende zou hem verraden.

Hij viel op zijn knieën en hief de handen smeekend omhoog.

Raffles kende echter geen genade en rukte hem het masker van het gelaat en den doek van het hoofd.

Miles sloeg de handen voor het gelaat. Maar Floherty had reeds gezien wien hij voor zich had. Zijn verontwaardiging won het van zijn angst en hij voelde, dat hij weer het spraakvermogen had teruggekregen.

— Miles! kwam het op verachtelijken toon van zijn lippen, dat is nu de belooning voor al het goede, wat ik je gedaan heb. Bah, ik walg van je. . . .

Met een pathetisch gebaar spuwde Floherty op den grond.

Raffles stiet een kort, zacht lachje uit. Het was ook werkelijk een allervermakelijkst gezicht, dat het vertrek thans opleverde.

Het toch al niet met mannelijk schoon gesierde gelaat van Floherty, die met zijn beven-

de, dikke lippen verontwaardigd trachtte te doen, terwijl hij daar in een alles behalve krijgshaftige houding op het bedkleedje vóór zijn ledikant zat; de bevende, bijna dubbel gebogen figuur van Miles, die zacht kermde en jankte en dan zijn eigen groteske figuur in die roode kleeren gehuld, terwijl dit alles bescheenen werd door het duister brandende lampje op het nachttafeltje; dit alles was van een zoo ongekende fantasie, maar tevens van een zoo groote dwaasheid, dat het Raffles op zijn lachspieren werkte.

— Jullie zijn me waarachtig een mooi stelletje, zei Raffles, terwijl hij goed hoorbaar verachtelijk zijn neus ophaalde.

— Dief met diefjesmaat! Wanneer de een zich op de beurs rijk gegapt heeft, komt de ander, volgt het voorbeeld van zijn illusteren patroon drukte zijn voetstappen en tracht hem weer te bestellen. Het is fraai hoor!

Nu, ik twijfel er niet aan, of jullie zullen wel een hartig woordje met elkaar te spreken hebben, als ik weg ben, is het niet? Ga gerust je gang. Ik mag het zoo wel. Maar doe dat niet al te luid, anders worden de heeren agenten, die beneden in de bibliotheek met elkaar zitten te kletsen, misschien ongerust en dan komen ze wellicht boven. Wat zouden zij er van moeten denken als ze de kluis ledig en meneer Miles in zijn mooie, roode maskaredepakje in de kamer van zijn patroon vonden. Ik denk, dat het minstens vier jaar zal worden. . . .

Wederom liet Raffles dat korte lachje hooren, maar plotseling brak hij af, de lach bestierf hem op de lippen.

Buiten de kamer op de met een dikken looper bekleede gang klonken haastige naderende voetstappen.

HOOFDSTUK V.

DE ZAAK NEEMT EEN ANDERE
WENDING.

Hoofd-inspecteur Baxter van Scotland Yard, de gezworen vijand van Raffles reeds sedert jaren, vond de zaak van den bankier Floherty een kolfje naar zijn hand en hij had zich in zijn hoofd gezet, nu eens extra voorzichtig te zijn en niets na te laten, wat hem mogelijkerwijze den gevaarlijken Gentleman-Inbreker in handen kon doen vallen.

Toen hij de agenten in de bibliotheek had achtergelaten, na hun de uitdrukkelijke waarschuwing gegeven te hebben, dat zij onder geen voorwendsel het vertrek mochten verlaten, tenzij hun hulp boven noodig mocht zijn, was hij, zooals we in het vorige hoofdstuk reeds hebben gezien, de straat op gegaan, om te zien of hij daar ook iets van Raffles kon bespeuren.

Nergens vond hij echter iets verdachts. Hij maakte tot tweemaal toe de ronde om het geheele huis van Brompton Square tot Lloyds street toe, spiedde in alle donkere hoeken en gaten, richtte zelfs de blikken omhoog naar de daken, maar niets... steeds niets. Alles was rustig, zoo volmaakt rustig als alleen maar een deftige buurt in een groote stad op eenigen afstand van het centrum kan zijn.

Toen hij voor de tweede maal voorbij het huis No. 19 kwam, kon hij, door op een trede van de stoep te gaan staan, een lichtschijn door een kier van de gordijnen opmerken, hetgeen hem bewees, dat daar binnen de twee agenten nog steeds op hun post waren.

Hij ging de trede weer af en begon zijn derde ronde. Hij begreep, dat, hoe vervelend deze nachtwake ook was, hij zich niet door ongeduld mocht laten verleiden nu de zaak op te geven.

Met afgemeten passen wandelde hij verder. Juist toen hij bij den hoek van de straat was aangekomen, kreeg hij een inval. Het was alsof hem werd toegefluisterd, dat, nu het op straat zoo stil en rustig was, het in huis wel eens anders kon zijn. Hij dacht er een oogenblik over na of hij aan deze inwendige stem gehoor zou geven, bleef even staan... en keerde toen op zijn schreden terug.

Hij had besloten het huis nog eens binnen te gaan en zich er van te overtuigen of daar alles even rustig en in orde was.

In de bibliotheek, voor aan de straatzijde, vond hij de agenten nog getrouw op hun post; zij hadden iemand de straatdeur hooren openen en stonden met getrokken revolver gereed, om te zien wie daar was. Baxter deelde hun mede, dat hij op de étages zou gaan inspecteeren.

Voorzichtig, op zijn teenen loopend, teneinde de slapende niet te wekken, was hij de trappen op geloopen en was van plan zich naar de slaapkamer van den bankier te begeven, om hem, zoo noodig, gerust te stellen, toen hij stemmen dacht te hooren. Niet luid, maar half gedempt, alsof men voorzorgen nam niet gehoord te worden.

Onder de deur van de kamer, aan het einde van de gang, waarvan hij wist, dat het de kamer van Floherty was, zag hij een lichtschijn. Men was daar wakker en er werd geredeneerd. Hij begreep, dat hij nu geen voorzorgen meer behoefde te nemen om niet te worden gehoord en besloot zich te gaan overtuigen of alles in orde was. Met vlugge schreden liep hij de gang ten einde.

Dit waren de voetstappen, die Raffles gehoord had.

Maar ook Miles en Floherty hadden ze gehoord. Beiden begonnen te schreeuwen zoo hard zij konden, hun vrees voor de revolver van Raffles verdween als sneeuw voor de zon, nu zij de hulp zoo dicht nabij hoorden.

Maar Raffles verloor zijn tegenwoordigheid van geest niet.

Nog vóór Baxter de deur had kunnen openen, klonken drie schoten, de deur vloog open en Baxter zag in het half-duister dat er heerschte een lange gedaante uit de deur komen. Vóór hij er op verdacht was liep die gedaante hem in volle vaart tegen het lijf, zoodat hij zich aan het kozijn van de deur moest vasthouden om niet te vallen, toen trachtte hij, met de hand tastend langs het binnenkozijn, den electrischen schakelaar te vinden. Hij vond hem, draaide hem op... en het bleef donker. Het electrische licht werkte niet meer.

Het duurde enkele tellen vóór hij zijn electrische lantaarn uit den zak had gehaald, daar

zijn handen zijns ondanks een weinig beefden, want hij begreep, dat hij Raffles zoo goed als te pakken had.

Eerst echter moest hij licht maken, want uit de kamer klonk een angstig gekerm en hij vreesde een bloedbad te zullen vinden. Weliswaar had hij nog nimmer gehoord, dat Raffles een moord had begaan, maar men kon niet weten; hij was nu op heeterdaad betrapt en in zijn vrees voor de arrestatie....

Knap, ... deed het elektrische lantaarntje en Baxter keek in twee verschrikte gezichten. Miles stond in het midden van het vertrek; Floherty had zijn nederige zitplaats nog niet verlaten, maar nu hij ineens het hoofd van den inspecteur om den hoek van de kamerdeur zag verschijnen, kreeg hij moed. Hij dacht eerst dat Miles zou neergeschoten zijn, terwijl deze dacht, dat zijn patroon er aan had moeten gelooven, maar nu bleek, dat beiden ongedeerd waren en de kamer alleen vol glasscherven lag, daar Raffles de elektrische lampen had stuk geschoten en zoo de kamer in duisternis had gehuld, waren zij zoo dapper, als een man op dat uur van den nacht, in tegenwoordigheid van een gewapenden politie-inspecteur maar kon wezen en besloten hem alle mogelijke hulp te verleen.

Nu Baxter zag, dat er geen bloed had gevloeid, begreep hij, dat alles afhing van de snelheid om den gevluchten bandiet te achterhalen.

Tusschen het oogenblik, waarop hij bijna van de voeten geloopt was en het oogenblik, dat hij tot zijn achtervolging besloot, waren slechts seconden verlopen, veel minder tijd, dan noodig is geweest om een en ander te beschrijven.

Hij vloog de deur uit en de gang op. Een koude luchtstroom kwam hem tegemoet, hij begreep, dat er dus een raam open moest staan. Terwijl hij naar het einde der gang snelde, hoorde hij de snelle voetstappen van de agenten, die door de schoten van Raffles opmerksaam gemaakt naar boven waren gerend.

Aan het einde der gang gekomen, zag Baxter, dat de balcondeur openstond en zonder er bij te denken of zijn veronderstelling wel juist was, leidde hij daaruit af, dat Raffles door deze deur gevlucht was.

Hij trad op het balkon en keek omlaag, in de stellige meening, een touwladder of iets dergelijks te zullen vinden, waarlangs de bandiet was afgedaald en in den tuin gekomen. Hij zag echter niets, maar op hetzelfde oogenblik, dat hij omlaag in de dikke duisternis, die hem omringde, keek, hoorde hij het breken van een ruit. Een oogenblik daarna hoorde hij iets in de struiken bewegen.

De twee politie-agenten, die naast hem ston-

den, hoorden het ook en zonder aarzelen schoten zij hun revolver leeg in de richting van waar zij meenden, dat het geluid der vluchtende voetstappen gekomen waren.

In de stilte, die op het geknal der schoten volgde, hoorde zij duidelijk een klagend geluid, niet ongelijk aan het zachte gekerm van iemand, die gewond is.

— Vooruit, vlug naar beneden, we hebben hem geraakt, schreeuwde Baxter in dolle opwinding en popelend van blijdschap in 't vooruitzicht eindelijk den gevreesden inbreker te kunnen vatten.

Miet z'n drieën renden zij als razenden de trappen af, Floherty en Miles, die op hun beenen stonden te trillen, alleen achter latend.

Toen zij beneden kwamen, in het sousterrain, vonden zij daar op den vloer, onder één der ramen, scherven liggen. De ruit was geheel stuk, slechts enkele puntige scherven zaten nog in de sponning.

— Daar is hij door gesprongen! riep Baxter uit en wilde dit evereens doen. De politieagenten hielden hem tegen, want hij zou zich zeker ernstig hebben bezeerd aan het puntige glas. Eén der mannen schoof den hijgenden inspecteur kalm terzijde en opende het raam door het op te schuiven.

— Zoo is het toch veel veiliger, zei hij eenvoudig. Ik begrijp niet, waarom die inbreker dat óók niet heeft gedaan, het is mij trouwens onbegrijpelijk hoe hij door deze nauwe opening is kunnen springen. Toch schijnt hij zich niet geschramd te hebben, anders zou er wel bloed liggen. Zonderling!

Maar Baxter hoorde deze verstandige opmerking al niet meer. In zenuwachtige haast was hij den tuin in geloopt en snelde voort, zoo vlug zijn beenen het toelieten. Het volgende oogenblik lag hij languit in het gras.

In zijn haast en door de duisternis had hij de gazen afrastering van een bloemperk niet opgemerkt; hij was gestruikeld en lag nu tusschen eenige laat bloeiende rozenstruiken, alsof hij van nabij den heerlijken geur, dien zij verspreidden, had willen opsnuiven.

— Waar is u, meneer?! vroegen de politieagenten, verbaasd over de plotselinge en algeheele éclipseering van hun chef.

— Hier! klonk het bedeesd van uit de rozen. Hier, ik ben gevallen, help me een handje, dan kan ik opstaan.

Baxter krabbelde overeind en mompelde een paar onderdrukte vloeken.

Hier en daar hoorden zij ramen open schuiven bij de burens en in de vensteropeningen verschenen gestalten, die in haar witte nachtkleeding vaag zichtbaar werden. Men was ongetwijfeld door de schoten en het daarop vol-

gende lawaai opmerkzaam gemaakt en staarde nieuwsgierig naar buiten om te kijken of er iets te zien viel.

Baxter en de agenten stoorden zich hieraan echter niet, maar snelden voort naar het einde van den tuin. Juist toen zij daar aankwamen, hoorden zij heel zacht het ronken van een motor.

De tanden op elkaar geklemd, zwigend en half zinneloos van woede, keek Baxter omhoog. De tuinmuur was te hoog voor hen. Met zijn zwaarlijvigheid behoefde hij er niet aan te denken er over heen te klimmen.

Als een krankzinnige liep hij langs den muur om naar de tuinpoort te zoeken.

Het geluk was hem gunstig en hij had de poort eerder gevonden, dan hij had durven hopen. Met behulp van de twee agenten trachtte hij de poort te openen, maar tevergeefs. Waarschijnlijk werd het slot zelden of nooit gebruikt en zat de schoot stevig in de sluitplaat vastgeroest.

Baxter vloekte zóó, dat zelfs de agenten meenden, dat hun chef op die wijze nooit op een beter hiernamaals had te hopen.

Toen hij uitgevloekt was, streek hij zijn handen over zijn weinige haren en maakte een zeer juiste opmerking.

— Alweer mis! zei hij.

Het zwakke geronk van den motor was reeds lang niet meer te hooren en Baxter had nog wel zooveel gezond verstand, dat hij begreep, dat het absoluut overbodig was een achtervolging te beginnen.

Hij wist niet in welke richting de auto gegaan was, ja, hij wist zelfs niet hoe de wagen er uit zag. Telefoneeren kon dus ook niet.

Dat Raffles in die auto gezeten had, stond voor hen als een paal boven water vast.

Naar het uiterlijk kalm, maar inwendig kokend van woede aanvaardde Baxter den weg terug naar het huis.

Toen zij, nu door de deur, het sousterrain weer betraden, werden zij opgewacht door een stoet bedienden, in allerlei soort nachtgewaden. Een der agenten wilde een dienstmeisje, een jonge, frissche deern, even aanhalen, maar Baxter kon op het oogenblik geen gekheid velen en snauwde zijn mindere toe, zijn handen thuis te houden. De agent, die nog nimmer zoo'n afblaffer had gehad, wendde zich beduusd af. Het dienstmeisje keek Baxter nijdig aan.

— Was die ouwe brombeer dan nooit jong geweest, dat hij een ander niet eens een grapje gunde?

Niemand begreep wat er op dat oogenblik in het gemoed van Baxter omging. Niemand wist, dat hij zich tot levenstaak gesteld had die Raffles te ontmaskeren en niemand be-

greep, hoe groot zijn teleurstelling moest zijn, nu hij zoo op het punt had gestaan hem te arresteeren.

Met looden schoenen begaf hij zich naar boven om Floherty verslag uit te brengen.

Hij vond den bankier en diens secretaris nog in de slaapkamer. Miles had, zoodra Baxter en de agenten naar beneden waren gesnel, zijn roode prullen, waarmede hij zich vermomd had, afgedaan en op zijn kamer weggeborgen. Door de halve duisternis en in de opwinding van het oogenblik had niemand zijn zonderling costuum opgemerkt, zoodat tot dusver alleen Raffles en zijn patroon van zijn daad afwisten.

Hoewel hij zijn patroon vreesde, was nu toch elk oogenblikkelijk gevaar voor hem geweken, want hij begreep zeer goed, wat ook Raffles begrepen en dan ook ronduit gezegd had, dat het hier diefjes met diefjesmaat gold. Dat hij te veel van de vuile zaakjes van zijn patroon afwist, dan dat deze hem klakkeloos aan de politie zou durven overleveren.

Floherty en Miles zagen onmiddellijk aan het gelaat en de wijze van loopen van den inspecteur, dat deze wat men noemt... een sof had.

Floherty die, nu het gevaar geweken was, weer moed geschept had, begon den armen inspecteur met verwijten te overladen.

— 't Is wat moois, riep onze held uit, 't is wat moois; met m'n huis vol politiemannen en nog wel een inspecteur er bij, dringt men mijn kamer binnen en besteelt mij. 't Is ongehoord! Een fraaie vertooning! Ik maak u wel m'n compliment!

— Hoor eens, m'nheer Floherty, viel de inspecteur hierop in, u kunt mij uitmaken voor al wat leelijk is en zoo erg te keer gaan als u wilt, ik zal daardoor niet minder over mezelf en mijn mannen denken dan tevoren.

Raffles is ons te slim af geweest en heusch niet voor den eersten keer, dat wil ik volmondig bekennen, en dat is volstrekt geen schande. We hebben gedaan wat we konden, maar die man heeft, als altijd, geluk gehad, een duivelsch geluk...

— Ja, straks zegt u nog, dat hij de duivel in eigen persoon is...

— Inderdaad, mijnheer Floherty, ik zou geneigd zijn, dat te zeggen...

— Natuurlijk, mijnheer de inspecteur, zeg dat maar, dat is de veiligste weg, dan bent u er van af. Maar doe me een genoegen en zeg dat ook eens tot uw superieuren en kom me dan eens vertellen, hoe lang het nog duurt vóór u uw ontslag en uw pensioen neemt...

Baxter werd om beurten bleek en rood. Hij barstte bijna van woede en het ergste was, dat hij niets terug kon zeggen, omdat de man gelijk

had, hoewel hij er natuurlijk geen begrip van had hoeveel moeilijkheden men door dien duivelkunstenaar, die Raffles heette, had.

Het liefst had hij dien walgelijken, dikken knul, die zich zoo laf als een kind had aangesteld, op het pafferige, bleeke gezicht geslagen, maar hij begreep, dat hij zich niet door zijn drift moest laten leiden en hield zich stil, zoodat Floherty, bij gebrek aan adem, zijn woordenstroom wel moest afbreken.

— Nog iets anders, mijnheer? vroeg Baxter ironisch.

— Neen, mijnheer de inspecteur, anders niets. Ik heb uw diensten heusch niet meer noodig, vanavond niet en nooit meer, verstaat u mij? Politie mannen, die dieven, inbrekers en moordenaars onder hun handen laten wegvluchten, kunnen wij niet gebruiken. Gaat u maar gerust! u wordt wel bedankt! Ik zal morgen met uw chefs....

Baxter hoorde het einde van deze oratie al niet meer.

Hij had de twee agenten een teeken gegeven en zij waren met hun drieën weggewandeld, den bestolen bankier met zijn secretaris en zijn boos humeur alleen achterlatend.

Floherty bleef met open mond staan, verbaasd over zooveel gebrek aan onderdanigheid.

Zijn woede keerde zich nu tegen zijn secretaris, die de bui al had aan zien komen en zich daarover, hoe zonderling het ook moge klinken, verheugde. Hij begreep maar al te goed, dat hetgeen hij gedaan had, eigenlijk een feit was, waarover men niet meer praat. Hij had zijn patroon onder bedreiging met een revolver voor een groot bedrag aan diamanten willen afpersen en was daarin niet geslaagd door omstandigheden, geheel onafhankelijk van zijn wil. Als Floherty hem op staanden voet had ontslagen en in handen van de politie gesteld, zou dat niet anders dan billijk en natuurlijk geweest zijn. Weliswaar wist hij veel van de verdachte zaakjes van zijn patroon af en zou deze, wanneer hij uit de school klapte, er zeker ook niet heelhuids afkomen, maar dat alles zou toch niet kunnen voorkomen, dat hij achter slot en grendel ging. En wie weet voor hoe lang!

Toen dus zijn patroon hem met een stortvloed van verwijten begon te overladen, begreep hij, dat hij op dat punt gerust kon zijn. Hij zou den storm over zijn hoofd laten gaan, zeer deemoedig en berouwvol doen en dan hij was er van overtuigd, zou hij na verloop van tijd weer in genade worden aangenomen.

Het kwam ook werkelijk uit, zooals hij gedacht had. Na een kwartier lang als een razende te hebben te keer gegaan, na zijn heele vocabulaire aan scheldwoorden en leelijke be-

namingen te hebben uitgeput en naar het hoofd van den ongelukkigen secretaris te hebben geslingerd, zeeg hij uitgeput in een stoel en wees naar de deur.

— Maak dat je weg komt, ellendige smeerlap, driedubbel overgehaalde spitsboef! Uit m'n oogen zeg ik je! Morgen spreken we elkaar nader....

Miles sloop met gebogen hoofd het vertrek uit en zocht zijn slaapkamer op. Inwendig had hij wel kunnen schreeuwen van blijdschap. Aan zijn zorgen van den volgenden dag dacht hij niet meer. Hij zou morgenochtend wel uitlegging geven van den stand van zaken en verklaren waarom hij er toe gedwongen was zich geld te verschaffen, op welke wijze ook. Na alles wat er gebeurd was, zou Floherty hem zeker niet in den steek laten.

Met deze gedachte zocht hij zijn kamer en zijn legerstede op en was weldra in een diepen slaap gedompeld!

Toen Floherty alleen gebleven was, voelde hij zijn drift en woede van hem afglijden, alsof het een te wijde mantel was. Zeker, hij was zijn diamanten kwijt, maar wat beteekende dat eigenlijk voor hem. Voor zijn fatsoen had hij ze niet kunnen verkoopen, daar de wereld er schande over zou gesproken hebben, dat hij aldus handelde met een nagedachtenis van zijn overleden vrouw. Toch waren de diamanten als herinnering niets voor hem; alleen omdat ze geldswaarde bezaten was hij er aan gehecht geweest. Nu was hij ze kwijt. In 's hemelsnaam! Hij zou er geen glas wijn minder om drinken. Hij was werkelijk blij, dat hij er zonder kleerscheuren en verwondingen was afgekomen. Hu.... hij rilde nog, als hij er aan dacht. Wat een ellendige kerel, die Raffles! Zoo in het rood! Net een duivel uit de hel. Hij stond op om naar bed te gaan. Op zijn nachtafletje stonden nu twee kaarsen te branden en in het licht daarvan zag hij de scherven der stuk geschoten lampen op den grond liggen. Met zijn voeten, die in pantoffels staken, schoof hij de stukken glas op zij. Hij bukte zich een weinig om beter te kunnen zien.... geluidloos, als van schrik verstijfd, liet hij zich weer in zijn stoel terugvallen.

Van onder zijn bed zag hij plotseling wederom die dreigende revolver op zich gericht. De roode gedaante van Raffles stak halverwege van onder 't ledikant uit en grijnsachte. In de linkerhand hield hij een elektrische zaklantaarn, in de rechter glansde het blauwe staal van den revolverloop.

— Wou u naar bed gaan? mijnheer Floherty, kwam Raffles grappig, terwijl hij zich met de ellebogen vooruit en onder het bed vandaan schoof. Het spijt me, dat ik weder oorzaak ben,

dat u daarmee nog even moet wachten. Ik ben namelijk nog niet met u gereed.

De roode gedaante was nu heelemaal te voorschijn gekomen en richtte zich op.

Floherty was een doode gelijk. Met glazige oogen, open mond en niet in staat één woord te uiten of zelfs ook maar geluid te maken, volgde hij de bewegingen van den indringer.

Het kwam zelfs niet in hem op om hulp te roepen.

Raffles was daar echter niet zeker van en kwam op hem af.

— Mijnheer Floherty, ons gesprek, ons aangenaam gesprek is zooeven afgebroken en we zullen het met uw verlof weer opvatten, waar we gebleven zijn. Maar vóór ik verder ga, moet ik u een ernstige waarschuwing geven. Ik heb zooeven gezegd, vóór die dikke inspecteur met zijn blonden baard en zijn kaal hoofd binnenkwam en een oorverdoovend leven ging maken, dat ik u zou neerschieten als u geluid maakte.

U hebt zich daaraan niet gehouden en ge zijt gaan schreeuwen op een oogenblik, dat mij dit zeer ongelegen kwam. Ik had in moeilijkheden kunnen komen en dat zou uw schuld geweest zijn. Ik ben daarom nu eigenlijk verplicht om mijzelf de zekerheid te verschaffen, dat dit niet weer zal gebeuren door u te binden en een prop in den mond te stoppen, maar aangezien ik het zeer onaesthetisch gezicht vind, tegen iemand te spreken, wiens niet al te knap gezicht bovendien door zoo'n prop op een groteske wijze wordt verwrongen en overwegende, dat het voor den betrokkene een alles behalve plezierig gevoel is, met zoo'n stuk doek in den mond te zitten, waardoor de ademhaling lang geen pretje wordt, wil ik daarvan afzien op voorwaarde, dat ge zonder één oogenblik talmen onmiddellijk doet wat ik zeg.

Tot uw geruststelling kan ik wel zeggen, dat nu de politie niet meer in huis is en uw secretaris plus uw personeel weer naar bed gegaan is en waarschijnlijk al in diepe rust verkeerend na de doorgestane emoties van dezen nacht, er zeer weinig kans zal bestaan, dat uw kreet wordt gehoord, want, geloof me, mijnheer Floherty, ik zal u heusch geen gelegenheid geven meer dan één kreet te uiten. En nu ter zake.

— Ik zal alles doen wat u wilt, mijnheer, maar ik dacht....

— Zwiig. Ge wilt zeggen, dat ik hier al geweest ben en het een en ander heb meegenomen. Volkomen juist. Maar zooeven maakte u er aanmerking op, dat ik pas de derde maal wat zou meegenomen hebben. Ik antwoordde daarop, dat het de derde maal was, maar ik zag aan uw gelaatsuitdrukking, dat u me niet geloofde, dus zullen we dan maar aannemen, dat

het inderdaad de tweede maal was, dat ik als Raffles uw woning betrad. Dat ik gedurende die tweede visite wat meegenomen heb, dat is iets wat ge u zelf te wijten hebt. Ik had er zelf ook niet op gerekend, maar ik zou het mezelf nooit hebben vergeven, als ik dat voordeeltje had laten loopen. Dit alles zoo zijnde, is het dus nu de derde keer, dat ik hier ben en kom ik om mijn belofte te houden en hoop ik, dat u wat voor mij gereed hebt liggen, zoodat zelfs ik, die op dat punt een weinig verwend ben, tevreden kan zijn. Indien dat zoo is, wil ik u mijn woord geven van gentleman....

— Van gentleman.... waagde Floherty te zeggen.

— Mijnheer Floherty, hernam Raffles, begrijp me goed voor eens en voor altijd, op dat punt versta ik geen gekheid. Zeker, als gentleman! Of denkt u soms, dat ik dat niet ben.... Gij zijt toch ook een gentleman, niet waar, althans ik hoop, dat ge u zelf daarvoor houdt.... en toch zou ik wel eens willen weten wie meer gegapt heeft van z'n leven, u of ik. Bovendien doe ik het alleen bij menschen, die in overvloed leven en een niet al te nauwgezet geweten hebben, terwijl gij.... maar genoeg daarover. Dat zijn dingen, die ge misschien toch niet begrijpt of wilt begrijpen. Dus om het nog eens te herhalen.... als ge doet wat ik zeg, onmiddellijk, zonder aarzelen en mij m'n kostbaren tijd te doen verliezen, dan geef ik u mijn woord als gentleman, dat ik u daarna met rust zal laten. En zeg me nu eens wat ge voor me gereed hebt gehouden?

— Niets, mijnheer, ik heb werkelijk niets meer in huis. Ik heb bijna nooit geld in huis. Als u mij vooruit gezegd had, wanneer ge zoudt komen, had ik....

— Maatregelen genomen om me te knippen, ja, ja, dat begrijp ik; volkomen duidelijk. Maar in vollen ernst, hebt ge niets in huis? Niet een pond of duizend?

— Niets, niets.... ik zweer het....

— M'n waarde heer Floherty, uit uw antwoord zie ik, dat ik u niet kan vertrouwen. Het is uw eigen schuld. Gij zijt mijn vertrouwen niet waardig. Ik denk, dat ge, wanneer ge bidden kunt, nu maar uw gebed moest doen, ik zal mijn revolver dus tóch moeten gebruiken, hoewel ik daar een afkeer van heb.

— Ik heb u toch gezegd....

— Ja, wat ge gezegd hebt, heb ik gehoord, maar ik heb nog méér gehoord; ik heb ook gehoord wat ge beneden in de bibliotheek hebt verteld tegen Lord Aberdeen en tegen inspecteur Baxter. Allo, vooruit, een beetje vlug!

— Wat wilt ge dan?

— Het geld, wat ge beneden in uw muurkluis hebt....

— Alle vijf duizend pond?

Raffles zei niets, maar kwam dichterbij, zijn revolver gericht.

— Hoeveel zei u?

— Vijf duizend....

De loop van de revolver naderde zijn voorhoofd.

— Ik bedoel tien duizend.... kwam er bevend uit.

— Vooruit dan, we zullen zien....

En met de revolver op zich gericht stond Floherty op en zag met een hulpeloozen blik om zich heen.

Raffles wees naar de deur.

— Naar beneden, zonder het minste gerucht te maken en vlug. Ik heb toch al veel tijd verloren.

Raffles opende zelf onhoorbaar de deur en duwde den bankier voor zich uit. Floherty was te veel geschrokken en stond zoodanig op zijn beenen van angst te trillen, dat alle initiatief hem ontvlood, zoodat Raffles hem als een klein kind bij een arm moest nemen en hem als het ware de trap afduwen.

In de bibliotheek gekomen, wees Raffles zwijgend naar den muur naast den schoorsteen. Hij had er geen flauw idee van waar zich de muurkluis, waarover Floherty gesproken had, zou bevinden. Hij wees op goed geluk naar het rechter gedeelte van den tegenover hem liggenden muur, alleen omdat hij in zijn huis eveneens op die plek een geheime kluis had.

Hij bleek goed getroffen te hebben, want onmiddellijk begaf de bankier zich naar de aangewezen plek en drukte op den verborgen knop. Het paneel schoof terzijde en binnen enkele seconden was de stalen deur geopend.

Floherty haalde er een pak bankbiljetten uit, dat hij Raffles overhandigde. Deze stak ze in zijn zak, na zich er van te hebben overtuigd, dat hem geen waardelooze papiertjes in de handen werden geduwd.

Toen viel z'n oog op een papier met cijfers, door Floherty achtergehouden en waarmede deze nog besluiteloos stond te draaien. Met één greep had Raffles het hem afgenomen. Hij zag, dat het de nummers der biljetten waren, die daarop genoteerd stonden en maakte een spotgende buiging tot dank.

— En nu, mijnheer Floherty, moet ik u verlaten. Ik kan tot mijn leedwezen niet zeggen,

dat het mij spijt. Ik vind uw gezelschap niet zoo opwekkend. Ge wilt me zeker wel de eer doen me even uit te laten, niet waar?

Wederom duwde hij den bankier voor zich uit de trap af, zonder diens antwoord af te wachten.

Toen zij in het sousterrain waren gekomen, begaf Raffles zich naar het venster, waarvan een ruit stuk was en welke, om de koude nachtlucht buiten te sluiten, met een plankje was dichtgemaakt.

Dit raam schoof hij open, ging schrijlings op de vensterbank zitten en wenkte Floherty, dat hij moest blijven staan, waar hij op dat oogenblik stond.

— Adieu, mijnheer Floherty. Ik zal niet zeggen: au revoir, want ik kom hier nimmer meer terug. Als ge wilt, moogt ge nu direct naar boven gaan en in de bibliotheek de politie oppellen. Ik weet niet of het zal helpen, maar men kan nooit weten, niet waar? In ieder geval dient de politie toch te weten, dat ik nog eens hier geweest ben. Dan hebben ze vanacht iets om over te denken. U kunt ook wel om hulp gaan roepen en schreeuwen zoo hard als ge wilt, zoodra ik het raam uit ben, maar dat is natuurlijk vergeefsche moeite, want het personeel slaapt boven en uw secretaris heb ik hooren snurken, toen ik zijn deur voorbijkwam. Telefoneeren zal het beste middel zijn!

Nauwelijks had Raffles deze woorden geuit of hij was verdwenen in de duisternis, die buiten heerschte.

Floherty stond enkele oogenblikken als verstijfd. Het was alsof hij de lenige gestalte in die zonderlinge roode kleeren nog voor zich zag en hij nog onder den invloed van die gebiedende figuur verkeerde. Maar toen hij eindelijk als uit een verdooving ontwaakte, voelde hij zijn vrees terugkeeren en snelde, zoo vlug zijn beenen het toelieten, de trap naar boven.

Hij ging echter de bibliotheekkamer niet binnen. Floherty was er niet zeker van, dat dit het laatste bezoek van Raffles zou zijn geweest. Hij wilde het zekere voor het onzekere en besloot naar boven te gaan, zich aan te kleeden en het huis te verlaten. Kwam Raffles dan toch nog eens terug, dan mocht Miles hem ontvangen en kon hij zien hoe hij er doorheen rolde, want Floherty wist, dat er nu werkelijk geen cent meer in huis was.

HOOFDSTUK VI.

BIJNA SCHIPBREUK IN DE HAVEN.

Toen Raffles na de verschijning van inspecteur Baxter de lampen stuk geschoten en den waardigen politiemann bijna van de sokken geloopten had, naar het einde van de gang was gesneld, had hij de openslaande deur open gerukt, was het balcon opgegaan en had de met zwarte stof bekleede plank naar beneden in den tuin geworpen. De plank was, zooals Raffles ook bedoeld had, terecht gekomen op een laag boschje van struiken en lage boompjes en het duurde eenigen tijd voor zij op den grond lag.

Toen Baxter, gevolgd door de beide politieagenten op het balcon kwam, hoorden zij de plank van tak tot tak vallen en dachten natuurlijk, dat Raffles op een of andere wijze naar beneden geklommen of gesprongen was. In deze veronderstelling werden zij gesterkt door het breken van de ruit in het sousterrain, hetwelk bijna gelijktijdig plaats had. Zij waren toen halsoverkop naar beneden gesneld en den tuin in; de lezers weten met welk gevolg.

Behalve de politiemannen was er nóg iemand, die het vallen van de plank had gehoord en wel Charles Brand.

De lezers zullen zich herinneren, dat Raffles en Brand na het eerste bezoek, dat Raffles aan den bankier had gebracht, samen een langdurig onderhoud hadden in de automobiël op het pleintje voor Trinity Church.

Brand, die niet gerust was over het roekelooze avontuur, waarin Raffles zich ging steken, wist zijn vriend over te halen, een zeker teeken te geven als er iets niet in den haak was.

Brand had met zijn automobiël achter den tuinfluur gestaan en had met kloppend hart de gebeurtenissen afgewacht. Daar alles langen tijd stil bleef, werd hij allengs gerust gesteld, daar Raffles hem verteld had hoe hij zou handelen. Maar op het oogenblik, dat hij Raffles terug verwachtte, gebeurde datgene wat in het vorige hoofdstuk beschreven is.

Brand hoorde eensklaps de balcondeur openrukken, hetgeen zóó vlug en met zoo weinig voorzorg, om geen lawaai te maken, in zijn werk ging, dat hij onmiddellijk begreep, dat er onraad was. Toen hij kort daarop de hooge gestalte van een man op het balcon zag ver-

schijnen, hetgeen hij tegen den achtergrond van de flauw verlichte gang nog net kon waarnemen en hij zag hoe die figuur, zonder zich een oogenblik te bedenken, een plank in de struiken van den tuin smeed, aarzelde hij niet langer, maar deed, wat hij vroeger in een dergelijk geval nóg eens en met succes had gedaan, hij wierp met vaste hand een steen, die hij voor zich op de straat vond liggen, tegen de ruiten van het sousterrain.

Het gerinkel van brekend glas had de vervolgers naar beneden gejaagd. Brand had zich met de auto uit de voeten gemaakt en Baxter met zijn agenten dachten niet anders of hun prooi was hun ontvlucht.

Brand reed een flink eind om, vóór hij besloot terug te keeren.

Wat had intusschen Raffles op het balcon gedaan? Hij was daar natuurlijk niet langer gebleven dan strikt noodig was. Zijn vervolgers achter zich hoorend, had hij doodbedaard, zonder zich te verontrusten, dat hij misschien gehoord zou worden, het tweede balconraam, waarin hij, vóór hij voor den eersten keer was binnengekomen een gat had gesneden, geopend en was de slaapkamer, waartoe deze deur behoorde, weer binnengegaan. Hij was onmiddellijk onder het ledikant gedoken en toen Floherty en Miles het vertrek weer binnenkamen, bespeurden zij niets van hetgeen er geschied was.

Welke gevolgen dit had, hebben wij gezien.

Toen Baxter op Scotland Yard terugkwam, vond hij daar zijn secretaris en trouwen helper Marlowe. Met deze ontmoeting trof hij het niet erg, want de goede man was in een bar slecht humeur. Iets waaraan hij trouwens meer leed. Ook Baxter was niet erg opgewekt, zoodat zij samen dus een schitterend gezelschap vormden. Marlowe, die den heelen nacht dienst en niets bijzonders had gehad, verveelde zich en was blij, dat er eindelijk iemand kwam aan wien hij zijn ergernis kon koelen. Baxter vertelde hem van de strop die hij had gehad. Hij maakte de moeilijkheden, waarmede hij te worstelen had gehad nog erger, dikte de feiten met enkele welgekozen woorden nog wat aan en wachtte toen kalm af wat Marlowe te zeggen had.

Deze had onder het verhaal zijn pijp gestopt en aangestoken en bleef, toen de inspecteur zweeg, zwiingend doorrooken.

— Nu wat zeg je er van? vroeg hij den waardigen man tenslotte, is dat pech of niet?

Marlowe blies hem een geweldige rookwolk in het gelaat, haalde verachtelijk zijn neus op en zei:

— Pech? Noem je dat pech? Dat noem ik stommiteit! en een groote stommiteit ook!

— Zoo, stommiteit, zeg je, hè? Nu ik zou jou wel eens hebben willen zien, wat jij gedaan zou hebben in mijn plaats. Jij zit hier altijd maar op je stoel en becritisceert alles wat ik laat of doe. Jij bent niet in de practijk. Jij werkt altijd met theorieën. Alsof je bij Raffles met theorieën kunt aankomen!

— Praatjes, bakerspraatjes! Je weet evengoed als ik, dat Raffles nog nooit iemand koud gemaakt heeft. Die revolver van hem is altijd een dreigement, maar een dreigement blijft ze. Je had op hem toe moeten springen, hem het wapen uit de hand moeten slaan. . . .

. . . . hem een kopje thee moeten inschenken en een sigaartje aanbieden. . . . hoor zoo'n man nu toch eens kletsen, viel Baxter hem in de rede. Ik kan wel merken, dat mijnheer er verstand van heeft. Dacht je soms, dat hij daar kalm op gewacht had? Daarbij vergeet je één ding, Marlowe, ik heb hem vanavond niet eens gezien. Al die verhalen heeft hij gehouden tegen Floherty en tegen diens secretaris. Zij durfden niet schreeuwen uit angst voor zijn revolver, ik ben uit eigen beweging naar boven gegaan en toen werd ik in de duisternis bijna door hem van de sokken geloopt. . . .

— Nu goed, wat er gebeurd is, is er gebeurd, maar ik vind het onverantwoordelijk, dat je weg gegaan bent.

— Floherty heeft me uitgemaakt voor alles wat leelijk was en me letterlijk zijn huis uitgevloekt. . . .

— Dat mag dan waar wezen, maar ik was niet weg gegaan en had de zaak niet aan een ondergeschikte overgelaten. . . .

— Aan een ondergeschikte? Ik heb het aan geen ondergeschikte overgelaten. . . . Ik heb het aan niemand overgelaten. . . . we zijn allemaal weggegaan.

— Allemaal weggegaan? Is er niemand achtergebleven? Dat is dom, vreeselijk stom. Daar heeft Raffles natuurlijk op gerekend en is teruggekeerd om zijn werk, waarin jij hem had gestoord, af te maken. . . .

Baxter hoorde al niet meer. Hij was de kamer uitgestornd, naar beneden. In zijn hart moest hij erkennen, dat Marlowe gelijk had, maar hij wilde dat niet laten blijken. In een der telefooncellen beneden belde hij het politie-

posthuis op, dat het dichtst in de buurt was van Brompton Road en deelde den dienstdoenden inspecteur in het kort mede, wat er op No. 19 Brompton Road gebeurd was en gaf bevel, dat er direct een gewapend agent in de onmiddellijke omgeving van het huis de wacht moest betrekken. Hij zou dadelijk volgen.

* * *

Toen Raffles het raam was uitgesprongen, bevond hij zich op het geschoren grasveldje vóór in den tuin van den bankier.

Eén oogenblik overlegde hij wat hem te doen stond. Dààr, in de struiken, lag de plank, die hij naar beneden gegooid had; die wilde hij halen en dan. . . . den muur over, in den hoop, dat Charles er met de auto zou zijn om hem naar huis te brengen.

Hij borg de revolver, die hem nu niet meer van nut was, in zijn zak, onder zijn cape en haalde zijn zaklantaarn te voorschijn.

Hij lachte stil voor zich heen, nu hij dacht aan hetgeen hij vannacht weer had uitgehaald.

— Mundus vult decipi . . . mompelde hij voor zich heen. — De wereld wil bedrogen worden. — Alles berustte toch maar op bangmakerij en een slecht geweten. Nooit had hij er aan gedacht, dien bankier en zijn schurk van een secretaris neer te schieten, al verdienden ze het misschien wel. Wanneer zij als moedige mannen het gevaar onder de oogen hadden gezien en in ernst pogingen hadden gedaan om hem zijn wapen afhandig te maken, of indien zij alleen maar pertinent geweigerd hadden aan zijn bevelen te gehoorzamen, dan had hij met de kous op den kop weg moeten gaan.

Maar Raffles kende zijn pappenheimers. Hij wist precies wie een slecht geweten hadden en van welken invloed dat was op de personen in kwestie.

Toen hij dit alles bedacht, moest hij nog eens lachen.

Met dien lach op zijn gelaat ging hij naar de plek, waar hij de struiken vermoedde, want het was nog donker, al was het aan de lucht te zien, dat de dageraad spoedig zou aanbreken. Hij moest voortmaken.

Toen hij dacht ongeveer bij de struiken te zijn, knipte hij zijn zaklantaarn aan.

Maar met een gesmoorden kreet doofde hij haar ook weer direct.

Toch hielp hem dit niet. Op eenigen afstand van hem verwijderd stond een politie-agent, die op hetzelfde oogenblik zijn zaklantaarn had aangeknipt en den stralenbundel onbarmhartig op hem gericht hield.

De man had de lantaarn in zijn linkerhand en in de rechter een browning. Raffles wist wat

dat beteekende. De man had dat wapen niet alleen als dreigement; hij zou het gebruiken, als het noodig mocht zijn en goed gebruiken ook. Dat zag hij aan het vastberaden gelaat.

Maar Raffles moest Raffles niet zijn om te wanhopen.

Hij gaf zich rekenschap van zijn positie en besloot tijd te winnen.

— Hands up! riep de man en Raffles had te gehoorzamen. Zijn revolver zat in zijn binnenzak, dus was hij op dat oogenblik geheel weerloos.

Als een bliksemstraal schoot het hem door het brein, dat Brand heel goed aan den anderen kant met zijn auto kon staan wachten en besloot hem een teeken te geven. Hij had wel geen bepaald teeken met hem afgesproken, maar bij een vorige gelegenheid had hij, om hem opmerkzaam te maken, het miauwen van een kat nagebootst. Hij bedacht zich niet lang, en zonder dat zijn mond openging, klonk een klagend miauw als van een kat in doodsangst door de stille nachtlucht.

Het geluid was zóó bedriegelijk nagebootst, dat zelfs de agent er niet aan scheen te twijfelen.

— Zoo Alouisius, daar heb ik je! Dat had je niet gedacht, hè? Wat aan inspecteur Baxter niet is gelukt, moet ik nu opknappen. Hands up!

Deze laatste woorden zei de agent, omdat Raffles een beweging maakte.

Hij deed dit echter niet om te trachten te vluchten, maar hij bewoog zich een weinig naar links.

De agent hield nog steeds de lantaarn in zijn linker en de revolver in zijn rechterhand. Hij kwam eigenlijk één hand te kort. Hij had zijn arrestant willen boeien, maar daarvoor moest hij een der twee voorwerpen even wegleggen en dat ging niet. Hij besloot daarom zijn slachtoffer naar den muur van het huis te drijven.

— Vooruit jij daar... achterwaarts en een beetje vlug, dan kan ik aanbellen om hulp te krijgen. Alleen kan ik het niet af. Denk er om, geen beweging of ik schiet.

Raffles ging achteruit, maar hield daarbij een weinig links, zoodat de agent zijn rug meer en meer naar den tuinmuur wendde. Raffles begreep, dat wanneer hij hulp kreeg, zij alleen van dien kant kon komen.

Langzaam, stap voor stap, ging hij achteruit.

Raffles moest eerlijk bekennen, dat hij de situatie verre van aangenaam vond, maar er was niets aan te doen.

Daar zag hij in eens, heel flauw, maar voor zijn valkenoogen toch duidelijk genoeg, een chauffeurspet boven den muur verschijnen,

toen een paar oogen en toen in eens het bovenlijf van Charles Brand.

De goede jongen had met één oogopslag het gevaar gezien, waarin zijn vriend verkeerde en besloot hem à tout prix te redden. Niettegenstaande alles, verloor hij de voorzichtigheid niet uit het oog. Hij begreep, dat een ontijdig geluid den agent kon opmerkzaam maken en niemand kon weten wat hiervan de gevolgen zouden zijn. Mogelijk zou hij schieten en dat zou voor Raffles noodlottig kunnen worden daar deze niet ver meer van de agent verwijderd was.

— Hallo, Bobby, sprak Raffles nu den agent aan.

— Geen praatjes, antwoordde deze norsch.

— Luister eens, beste man, ging Raffles onverstoorbaar voort, terwijl hij staan bleef, aldus Brand gelegenheid gevend voorzichtig naderbij te komen. Luister eens. Wanneer je mij arresteert en naar het bureau brengt, zullen ze je misschien bevorderen, versta me wel, misschien, zeg ik, zeker is het niet. En wat is het resultaat van die bevordering, als zij plaats heeft. Een paar gulden salaris per week meer. Dat is alles. Terwijl als je mij laat loopen...

— Ik denk er niet aan...

— Laat me eerst uitspreken! Als je me laat loopen, geef ik je zooveel geld, dat je voor je heele leven goed af bent. Je bent een veel te knappe kerel om je heele leven politie-agent te blijven.

— Neen, ik doe het niet. Als ik thuis kom en vertel dat ik me heb laten omkooopen, schopt m'n vrouw me de trap af. Tegen den muur, zeg ik...

— Dat is je laatste woord?...

— Mijn laa...

Maar verder kwam hij niet. Charles Brand had een vervaarlijken sprong gedaan en had zijn armen om het lichaam van den agent geslagen.

Raffles, die door geen blik of beweging de nadering van zijn vriend had laten blijken, nam den agent de revolver af en hield hem de hand voor den mond. Het volgende oogenblik lag de man gekneveld op den grond. Raffles had hem een prop in den mond geduwd, iets wat hij hoogst ongaarne deed, maar dat in dit bijzonder geval beslist noodzakelijk was.

Raffles richtte nu het woord tot hem.

— Het spijt me, dat ik je zoo hardhandig heb moeten behandelen, Bobby, maar er zat niets anders voor me op. Ik kan me toch niet als een gewone dief laten inrekenen, niet waar. Ik heb je een voorstel gedaan, wat je hebt afgeslagen en dat pleit voor je. Je bent een beste kerel, die zijn plicht heeft gedaan. Voor men-

schen, die hun plicht doen, gevoel ik achting. En dat wil ik je bewijzen ook.

Zooals je misschien weet, heb ik onzen vriend, in wiens tuin we ons hier bevinden, de beurs wat lichter gemaakt. Iets wat volkomen in den haak is, want hij heeft zich rijk gestolen. Niet op de manier zooals een gewone dief of inbreker dat doet, maar zóó, dat hij buiten het bereik van de wet blijft. Zijn handelwijze is er daarom niet minder erg om. Maar tóch zou het kunnen, dat je er bezwaar tegen had, geld aan te nemen, dat afkomstig is uit zijn brandkast. Dat zal ik dan ook niet doen. Maar ik weet wat anders. Ik wil je beloonen en wel op de manier dat je het niet kunt weigeren. Je zult een paar onaangename uren hebben, dat ontveins ik me niet en ik hoop oprecht, dat het vooreerst niet gaat regenen. Je hebt een stevige body, dus je zult van een paar uurtjes in de open lucht niet ziek worden. Als men je vindt, zal je binnen enkele minuten heelemaal opgeknaapt zijn en dan zal ik zorgen, dat je die paar onaangename uurtjes niet vergeet, maar er je heele leven aan zult denken.... en met genoegen. Adieu!

Raffles had den man zoo stevig gebonden als hij kon, zonder hem veel pijn te doen. De agent begreep blijkbaar dat hij dan ook geen pogingen behoefde aan te wenden om zich te bevrijden en bleef stil liggen. Hij zag Raffles aan met een blik, die hem door de ziel sneed.

Maar er was niets aan te doen.

Raffles en Brand begaven zich nu door de groeiende schemering naar het achtereinde van den tuin, sprongen op den muur en er aan den anderen kant weer af.

Daar op het pleintje stond de auto en beide namen hun respectieve plaatsen in.

Brand schakelde direct op de vierde versnelling in en Raffles trok de gordijntjes voor de ruitjes neer. In enkele oogenblikken had hij zich wederom in Lord Aberdeen gemetamorfoseerd.

Brand reed door Rutland Gate, den heelen Kensington Road en Bayswater Road af en naderde langs King Road, Hyde Park Corner.

Daar aangekomen, gaf Raffles aan een plotselinge impuls gehoor. Hij nam de spreekbuis en vroeg Brand:

— Langs Brompton Road! Maar niet te vlug. Juist toen zij langs no. 19 reden, ging de straatdeur open en Floherty, geheel gekleed, met een klein valiesje bij zich, vertoonde zich in den deuropening. Hij stond op het punt zijn woning te verlaten, zooals hij ook voornemens was geweest. Hij wilde zijn intrek gaan nemen in een hotel en pas naar zijn woning terugkeeren als het politieonderzoek naar Raffles afgevoerd zou zijn. In zijn verwaandheid meende

hij, dat het niet anders kon, of de indringer zou gesnapt worden en zijn verdiende straf niet ontgaan.

Toen hij de auto met kalme vaart zag naderen, bleef hij even staan om te zien wie zóó vroeg reeds met zijn wagen op het pad was.

Raffles deed alsof hij ook toevallig opkeek en beide mannen zagen elkaar in het gelaat.

Raffles gaf zijn vriend Charles door de spreekbuis te verstaan, dat hij moest stoppen.

Vlak voor de woning van Floherty stond de wagen stil.

Mijnheer Floherty! riep Raffles als verrast uit.

— Lord Aberdeen! riep Floherty terug.

— Wel, dat is toevallig, mijnheer Floherty, dat ik u weer moet treffen. Gaat u op reis, dat ge reeds zoo vroeg op weg zijt?

— Ja en neen, Mylord. Ik heb na uw vertrek nog een zeer onaangenaam avontuur gehad. Eigenlijk waren het er twee.

— U doet me verbaasd staan. Die roode indringer is toch niet?....

— Ja, Mylord, dat is hij wel. Tot tweemaal toe zelfs is hij teruggekomen. En als het ware onder de oogen van de politie.

— Het is ongelooflijk. Maar stapt u toch in. Ik kom van een clubfeestje, dat nog niet geëindigd is, maar het werd me te laat, of eigenlijk te vroeg, daarom ben ik weggegaan. Misschien kan ik u even brengen waarheen ge u wilt begeven....

— Heel gaarne.

Lord Aberdeen liet hem naast zich zitten en vroeg hem waarheen hij wilde.

— Ik was van plan in een hotel mijn intrek te nemen, totdat die geschiedenis met Raffles tot klaarheid is gekomen, maar nu u mij zoo vriendelijk uitnoodigt, voel ik er meer voor eerst even naar Scotland Yard te rijden, om daar mijn beklag te doen over inspecteur Baxter, die dien Raffles als het ware onder zijn handen vandaan heeft laten ontsnappen.

Raffles gaf Brand door de spreekbuis de noodige instructies en als een volleerd en geroutineerd chauffeur sloeg Brand onmiddellijk den hoek om, om via Sloane Street en Grosvenor Road het Thames Embankment op te zoeken, aan welke kade het groote, sombere gebouw van Scotland Yard gelegen is.

Onderweg vroeg Raffles wat er eigenlijk gebeurd was en Floherty deed hem een uitvoerig verhaal van hetgeen zich in zijn woning had afgespeeld, er zorg voor dragend, dat hij Baxter zoo zwart mogelijk maakte en zichzelf zoozeer een pluim op den hoed stekende, alsof hij werkelijk wonderen van dapperheid had verricht.

Raffles gunde den lafhartigen man dit pretje

en liet hem kalm praten. Toen hij met zijn verhaal gereed was, nam Raffles weer het woord.

— Mijnheer Floherty, nu alles afgelopen is en ge op weg zijt om u voldoening te verschaffen, is er zeker niets op tegen even over mijn zaken te spreken, niet waar?

— Volstrekt niet, Mylord. Als u denkt, dat we dat hier kunnen behandelen, dan ben ik gaarne bereid u aan te hooren. Wat is er van uw verlangen?

— Dat wil ik u vertellen; ik ga voor eenige maanden op reis en ik zou u willen verzoeken in dien tijd mijn vermogen te willen beheeren.

— Met genoeg, Mylord. U wilt me zeker wel de noodige aanwijzingen geven, niet waar?

— Natuurlijk, dat spreekt van zelf. Maar ik vraag het u nu, omdat ik morgen, of liever vandaag — Raffles wees glimlachend op de zonnestralen, die schuin door de ruiten binnenvielen — zeer drukke zaken heb, die geen uitstel kunnen lijden, en die me beletten een paar dingen te doen, die toch ook hoog noodig moeten worden gedaan.

— Ik ben geheel tot uw dienst, Mylord.

— Dank u, het verheugt me zeer dit te hooren. Het is namelijk van het grootste belang, dat het „Social Institution for disabled warriors” nog heden het geld toegezonden krijgt, dat ik dit instituut heb beloofd. Het is een bedrag van tien duizend pond sterling en als u mij nu even een kwitantie wilt schrijven, (op een gewoon stukje papier is voldoende, ik heb wel een zegel in mijn zak), dan zal ik u dat bedrag overhandigen.

Raffles beduidde Brand even zeer zacht te rijden en onderwijl schreef Floherty zoo goed en kwaad het ging, zijn knie als lessenaar gebruikend, de gevraagde kwitantie.

Toen Floherty klaar was, stond de auto voor Scotland Yard stil.

Raffles stapte uit en hield het portier voor den bankier open.

Zonder te blikken of te blozen telde hij den bankier de banknoten ter waarde van tien duizend pond sterling, die hij hem een goed uur geleden had ontnomen, voor, drukte hem nogmaals op het hart, zoo spoedig mogelijk voor de verzending zorg te dragen, stapte in de auto en reed, den hoed voor den verbluften bankier lichtend, weg.

De beide vrienden drukten, toen zij weer thuis waren gekomen, elkaar de hand.

— Maar wacht eens, dat herinnert me aan een zekere verplichting, die ik te vervullen heb. Ik wil een kapitaalje vast zetten voor dien armen politie-agent, die we zoo hardhandig hebben moeten behandelen, juist toen hij dacht een mooien slag te slaan. Ik heb hem beloofd, dat hij zich zijn heele leven niet berouwen zal zijn plicht gedaan te hebben. Ik zal maken, dat hij elke week vijf pond krijgt. Me dunkt, dat heeft hij wel verdiend.

— Nu, ik heb zijn nummer onthouden, dus weet ik gauw genoeg, hoe de man heet en waar hij woont. Ik zal hem het geld anoniem zenden, dan moet hij het wel aannemen, want aan wien moet hij het teruggeven, als hij niet eens weet van wie het komt?

— Uitstekend, Edward, jij denkt toch aan alles.

— Zou je denken, dat hij er mee in zijn schik zal zijn?

— Wat mij betreft, Edward, ik geloof dat er geen politie-agent in heel Londen te vinden is, die niet voor een paar uurtjes in de kou, op die voorwaarde, een inbreker zou willen laten ontsnappen, zelf als die indringer niemand anders is dan... de Groote Onbekende.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De drie avonturiers

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken, als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegens en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING

CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitmend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.	II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.	III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties. f 2.45
Tijdelijk franco voor slechts

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goechelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U nodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.
*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)

1
CENT

Miss Blanche

VIRGINIA